heropublishinghouse@gmail.com

ဘဝသည်အိပ်မက်မဟုတ်ပါ

အသစ်စက်စက်ရှုပ်ပြ

ဘဝသည်အိပ်မက်မဟုတ်ပါ

မြင့်မြင့်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၃၀၀၃၁၆၀၇၁၀
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၃၀၀၄၃၀၀၈၁၀
ထုတ်ဝေသူ ဦးစန်းလွင်(၀၄၂၄၁)၊ ခရမ်းပြာရုပ်ပြလာစဉ်
၁၅၉၊ မင်းရဲကျော်စွာ ၂လမ်း၊ ၅ ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်း၊ ရန်ကုန်။
အဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးကျင်ရင်(၀၅၄၁၈)၊ ရွှေခြသေ့ပုံနှိပ်တိုက်
၂၂၅၊ အခန်း ၂၊ ၃၂လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်။
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၀ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊
အုပ်ရေ ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၅၀၀ကျပ်။

မနက်ခင်းတာတော ထမင်းထုတ်ကြော်ပြီး
တစ်ခါတည်း ရေချိုးခေါင်းလျှော်ခဲ့
ရသည် ။ မီးအပူနားနေခဲ့ရသည့်
လေအေး အေးနှင့် ထိတွေ့ရသော
စက်ရုပ် မဟုတ်သော ခန္ဓာကိုယ်က
အပူ အအေး မညီမျှမှုကို
တုံ့ပြန်သည် ။ ။
ဟပ်ချိုး ။
ဟပ်ချိုး ။
ဒီအချိန် ရေမချိုး
ခေါင်းမလျှော် လို့လည်း
မဖြစ် ။ ညနေကျ
တော့လည်း အချိန်မရှိ ။
စက်ရုံက ပြန်ရောက်တာနှင့်
တစ်နေကုန် မတ်တတ်
ရပ်ခဲ့ရသော ခန္ဓာကိုယ်က
ထမင်းစားပြီးတာနှင့်
အိပ်ရာ ထဲဝင် ချင်ပြီ
၂

လွမ်းပုံက
မခြောက်သေးသော
ဆံပင်များကို
လက်ဖြင့်ဖရဂါ
လာခဲ့သည် ။
ရေစင်အောင်မသုတ်
ခဲ့ရ ။ ဆံပင်က
အစိုမှိုသာ
တော်တော့သည်
ဘာဟင်းနဲ့
ထည့်လာတာလဲ
လှည့်မကြည့်ဘဲ
သိလိုက်သည် ။
စက်ဘီးစီး
လိုက်လာသော
ကိုမြ ။ ။
ဘဲဥ ချဉ်ရည်နဲ့
ကန်စွန်းရွက်
ကြော် ။
နင် ဘဲဥကို
ကန်စွန်းရွက် တော်တော်
ကြိုက်တယ် ထင်တယ်
နေ့တိုင်းလိုလို
ဒီဟင်းပဲ ။

ကြိုက်တာ မကြိုက်တာ အရေးမကြီးဘူး ... ကိုယ်တာဝန်ရှိတဲ့ ဟင်း ကိုယ်ထည့်ဖို့တာ
ဒါတောင် ဘဲဥ တစ်လုံး ဘယ်လောက်လဲ ကန်စွန်းရွက် တစ်စည်း ဘယ်လောက်လဲ နင် သိလား ...
သိတယ် ... သိတယ် ... နင့်ရဲ့ လခ ဘယ်လောက် ဆိုတာလဲ ငါသိတယ် ... နင်နဲ့ ပတ်သက်တာ အားလုံး ငါသိတယ် ...
နိုင်မြကို ဆတ်တင်းတင်း ကြည့်ပစ် လိုက်သည်

နှင်း သိတယ်ဆိုတာ
အချပ်ပြင်သိပ်ပါ ... နှင်းတို့က
ဟင်းအိုးထဲက ကြက်သား ကောင်း
တစ်ဖတ်ကို ဘာမှ စဉ်းစားစရာ
မလိုဘဲ စားနိုင်ပေမယ့် ...
ငါတို့က ဘဲဥတစ်လုံး ဝယ်ဖို့
လက်ထဲက ပိုက်ဆံကို ကြည့်ပြီး
အတော် စဉ်းစားရတာ
နိုင်မြက ပေါ်ပေါ်ကြီး
မျက်နှာရှုံ့ ပြသည် ...
နှင်းကို တွေ့လိုက်ရင်
အဲဒီ ဈေးသည်ပဲ ...
တောတောင်စီးစီး ကြည့်နေရ
မလောဘ ဒေါသကင်းမဲ့တယ်
ဆင်းရဲသား ဒဿန
နားထောင်ရပြီ ...

မကြည့်နိုင်ဘူးဟ မနက်စောစော နင့်လို မြိုင်ဒီး လေးစီးပြီး မျက်စိ အစာ မကျွေးနိုင်ဘူး ... ဗိုက် အစာကျွေးနိုင်ဖို့ အလုပ်သွားရမှာ
နင်ပြောသလို မဟုတ်ပါဘူး ဟ
မျက်စိ အစာကျွေး တာကတော့ နင့်တစ်ယောက် တည်းကိုပါ ... နေ့တိုင်း ရှပ်အင်္ကျီ လက်ရှည်နဲ့ သနပ်ခါး မပါတဲ့ မျက်နှာ ကိုဘဲ ကြည့်နေလို့
ပြိုင်ဒီး အမျှော်ပါဖို့ ထွက် လာတာ မဟုတ်ပါဘူး ဆိုင်အတွက် အီကြာကွေး ကုန်လို့ ထပ်ယူမလို့ ထွက်လာတာပါ
ဘာတွေပြော တယ်
အသံခြစ် အော်လိုက်သည် ... နှိုင်ဖြိုး တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း စက်ဘီးကို အသော့ နင်းထွက် သွားသည်

လွတ်လပ် ပေါ့ပါးစွာ
ထွက်ခွာသွားသော နိုင်မြ
ကျောပြင်ကို အံကြိတ်လျက်
ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်သည်
ခပ်ဝေးဝေးရောက်တော့ နိုင်မြက လှည့်ပြန်
တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ မျက်စပစ်ပြသည်။
အမြဲ မတူရင် ပေါင်းလို့ မရဘူးဆိုတဲ့
သင်္ချာရဲ့ သဘောတရားကို နိုင်မြ နားလည်ပုံ မပေါ်။
တစ်ယောက်ယောက်
ကြည့်နေသလို
ခံစားရလို့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ
မျက်ခိုး လှမ်းကြည့်
မိတော့… လင်း …

ညောင်းတောင့်နေသော ခြေများကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ကာ အိမ်ပေါ် လှမ်းတက် လိုက်သည်။ ။
လင်းလင်း လာလည်တယ် သမီး။
အမေက အိမ်အတွင်းဘက် မျက်စိ ဝေ့ဝဲ ပြရင်း တိုးတိုး ပြောသည်။ ။
တမင်းတာစွဲ၍ မြင်နေတာ အဖေ့ မျက်နှာ ကတော့ ခပ်တည်တည်

နာမည်အရင်းက
ယင်းညိုသင် ။
မိဘတွေက
တစ်ယောက်တည်းမို့
ချစ်စနိုးခေါ်တော့
လင်းလင်းတဲ့ ။
နာမည်ကနွဲ့သလို
စိတ်ကလည်း
ခပ်ပျော့ပျော့ပင်
ရောက်နေတာ
ကြာပြီလား
လင်းလင်း
ခေါင်းညိတ်ပြသည်
လင်းလင်းမျက်နှာက
မှုန်ကုပ်ကုပ် ။
မနက်က
မိုင်ဖြူက နောက်က
လိုက်လာတာ
လား
ဘူ့ဆိုင်အတွက်
အကြော်ကြွေး ထွက်ဝယ်
တာပါ ။ သမီးကြီး
လို့ စကားပြောနေ
မိတာ ။

ခိုင်မြက နွမ်းသိမ့် အာပေါ် မရှိဘူး ... ကျွန်တော် သိတယ်
သူမရဲ့ ချမ်းပုံ မတော်တဲ့ နာမည်ရှိရစေ နှုတ်မာတော်တာ လည်း တစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်
အဲဒါတွေ ဖိစိတ်မဝင်စားဘူး အလုပ်ကိစ္စရှင်းတာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး
မသိပါဘူး စိတ်များဝင်စား သလားလို့ပါ
စိတ်ဝင်စားမှုကို အချိန်မရှိဘူး လင်းလေး ပြီးရှာ မျက်စိ နှစ်လုံး ပွင့် တဲ့နဲ့ ထမင်းထုချက်တယ် ရေချိုး ထမင်းကြွမ်းစားပြီး အလုပ်သွားတယ် ... အလုပ် ထဲမှာလည်း တစ်နေကုန် မတော်တော်ကုပ်ပြီး အိပ်ပျော်ရတယ်
အိမ်ပြန်လာရင် ထမင်းစားပြီး အိပ် အချိန် အားလပ် မရှိဘူး ...

ပြီးတာပါ ပဲဗျာ ။
လင်းလင်းက ကျောချသလို ပြောသည် ။
လင်းလင်းလည်း အလုပ် တစ်ခုခု ဝင်လုပ် ပါလား ။ ခုလို လှုပ်လျှား လှုပ်လျှားနေမယ့်အစား ။ ဦးတို့ ကုမ္ပဏီ မှာလည်း လူ လိုတယ်
ယောကျ်ားလေးကတော့ ဒါပဲ ပေါ့ဟာ ။
အာသယ် အပျိုးလား
ကိုယ့်ပညာနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အလုပ် မဟုတ်ရင်တော့ မလုပ်ချင်ဘူး နွယ်မာ ကုမ္ပဏီ မှာ ဝင်လုပ် နေတာကိုတော့ ကျွန်တော် နှမြောတယ်
၁၁

ဝမ်းစာက ပညာကို အဲဒီလောက် မစောင့်နိုင်တော့လည်း ဝင်လုပ်ရ တော့တာပေါ့ ကွာ ...
ဒေါ်မေက ဒါမိတ်ထဲ ဝင်လာ ရင်း စကားဆိုင်းထားပါလာ သည် ... အမေ့မျက်နှာတော့ လင်းလင်းက မြင်နိုင်သည်
အိုတော် ... လင်းလင်းကတော့ ဘာအရေးလဲ ... တစ်ဦးတည်းသောသား ပဲဟာ ...
ဒေါ်မေက အားနာ သလို ဝင်ပြောသည် ...
တစ်ကောင်ကြွက်ပါ ဒေါ်မေရဲ့ ...
လင်းလင်းက နှိမ့်ချကာ ပြောသည် ...

အလုပ်ကို ထိုင်စောင့်နေလို့ မရသလို အလုပ်ကလည်းကိုယ့်ကို ထိုင်စောင့်နေမှာ မဟုတ်ဘူးကွ ။ ကိုယ့် အစွမ်းအစနဲ့ လိုအပ်ရင် ရှာ အလုပ် ဝင် လုပ်ရမှာပဲ
ဖြစ်တန်ရာပါပဲ အောင်သော အဖေ့ အတွေးအခေါ်တွေက အသားလို ရဲရင့်သည် ။
လုံမင်းပုံ ဆိုရင် ဒီည ပညာအရည်အချင်းနဲ့ တော်ရုံ မှာ စာရေးမ ဝင်လုပ်ရင် ရသားပဲ ဒါပေမယ့် ။ အိမ်တံခါးလောက် ပိုက်ဆံ ဘယ်ရမှာလဲ ။ အဲ့ဒီတော့ သက်သာတဲ့ အလုပ်ထက် ပိုက်ဆံ ရမယ့် အလုပ် ဝင်လုပ်ရတယ်
စာရေးမ ဆိုတာလည်း သမီး ရှာတာနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး ဆိုလည်း ထည့် ပြောလော တာပေါ့ ။

ဪ ... ရှာတာကျိုးတော့ အဖေ မကြိုက်ဘူး မှန်တယ် ထင်ရင် ရဲရဲ ဝံ့ဝံ့ ပြောရဲတာမျိုးပဲ ကြိုက်တယ် ...
အဖေ့ အဲဒီ ဒဿနတွေ ကြောင့်လည်း သမီးကြီး ဖြစ်သော ချမ်းပုံ တစ်ယောက် မိန်းမ မဆန်ဘဲ ဘာဘဲ ဖြစ်သည်
အဲဒါကြောင့် ငါ့သမီးကို နာမည်ပေးတာကြာ နွယ်မှာ လို့ပဲ ပေးတာ ... စနေ သမီးမို့ နွယ်နဲ့ စထားပေးမယ်လို့ သူများကို မှီခိုတဲ့ နွယ်မ ဖြစ်စေရဘူး ... မာကျောတဲ့နွယ် ဖြစ်ရမယ်
လင်းလင်းက အဖေ့ စကားကို နားလည် သလို မျက်နှာမကောင်း ... ...
မှောင်လောင်မှောင်ပြီ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် အဖေ ထမင်းစား စောင့်နေမှာ
ဪ ... ဪ ...
၁၄

တော်ကာလည်းတော် သူ့ဟာ သားသမီးကို ပြောလိုက်တာများ အားမနာ လျှာမကျိုး
မင်း ဘာသိလဲကွ သမီးရှင် ဆိုတာ စကားကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကြိုပြော ထားရတယ်
ချမ်းပုံ မျက်နှာ ထားရ ခက်သွားသည် ။ ။
အဖေက လည်း
အဖေကလည်းမလုပ်ပါနဲ့ အခု ဆိုတာ ကျုပ်တို့အိမ်ပေါ် ယောကျ်ားလေး တစ်ယောက် ခြေလှမ်း ပြင်လာကတည်းက ဘယ်ကို လှည့်မလဲ ဆိုတာ ကြိုသိပြီးသား ။
နာမည်ကလည်း ဒီ့ပြဲ ။ ရုပ်ကလည်း ပျော့ညံ့ညံ့နဲ့ အိမ်လိုကောင် မျိုးတော့ စိတ်မကျေနပ်ဘူး သမီး ။
ချမ်းပုံ ခေါင်းငုံ့နေမိသည် ။ ။

အိတ်ကို အသံမြည်အောင် လှမ်းပစ်တင်လိုက်သော အဖေ့ကို အားလေး့ အံ့ဩတကြီး လှမ်းကြည့် လိုက်ကြသည် ။ ။
အဖေ့ မျက်နှာမှာ ခက်ထန်နေသည် ။ ရှမ်းပုံရ ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်ကာ အဖေ့ကို သွားပေးရင်း အကျိုး အကြောင်း မေးကြည့်သည် ။ ။
ဘာဖြစ်လာလို့လဲ အဖေ ။

အဖေ့ မျက်နှာမှာ
ဒေါသ အရိပ် အငွေ့တွေ
မပျယ်တတ်သေး ။
အဖေတို့
အုပ်စုထဲက တချို့တွေ
ပျောက်ဆုံးကုန်ကြတာ ... အဲဒါအခု
ကာကွယ်ရေးက သိတော့
အဖေတို့ အားလုံး သိမ်းကျုံး
ပြီး သူ့ကို အစပြော
ရတယ် ။
ချမ်းမို့ စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲ
ဖြစ်သွားသည် ။ အဖေ
တို့ယုံကြည် တရားတွေ ချမ်းမို့တို့
မောင်နှမတွေ အသိဆုံးပင် ။
အဖေက
ဒါပဲ မပြောသွားဘူး
သိတဲ့လူတွေကို
မဖော်လိုက်ဘူး
လား ။

ရှိတဲ့လူတွေ ကိုယ့် အမြစ်ကိုယ် ဝန်ခံ ကြေညာလို့တော့ ပြောခဲ့တာပေါ့
အခုပဲ မရှိတဲ့ အကြောင်း ကန်ထရိုက်ကို မပြောပြခဲ့ဘူး လားဗျ
လျှာပေါ်ကြွ မြက်ပေါ်က သွားပါစေ ဘယ်တော့မှ ချိုတာ၊ ခါးတာ၊ မလှည့်ဘူး ။ တော့ခွင့်ဆိုတာ ရှိကြွင်း သိကြားနဲ့ လိုတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူးလို့ တော့ ပြောခဲ့တယ်
၁၈

ဒါပေမယ့် သမီးရယ် … လောလော ဆယ်တော့ အဖေတို့ အားလုံးကို ကန်ထရိုက်က အလုပ်ပြုတ်ပစ်လိုက် ပြီ …
အဖေ့ မျက်နှာ မှိုင်းမှိုင်း ပျပျ ဖြစ်သွားသည်
အဲဒါ နောက် ကန်ထရိုက် အသစ်နဲ့ မဆက်မိသေး ခင်တော့ ငါ့သမီးတို့ ကန့်ရွှန်းရှက်ခြော တစ်လှည့်
စိတ်မကောင်း ရှာလား အဖေရယ် သမီးတို့ စားနိုင် ပါတယ် …
ဗိုက်ရှည်ပိတ် တစ်လှည့်ပဲ စားရတော့ မှာပေါ့ … အဖေ စိတ် မကောင်းပါဘူး
၁၉

အမေက အပိုဝင်ငွေ မရှာတတ် ။ ပျင်းလို့တော့မဟုတ် ။ အိမ်အလုပ်နှင့် ချွမ်းပုံ အောက်က ညီမနှံ့ယောက် ဝေယျာဝစ္စတွေနဲ့ပဲ အချိန်မှာ ဆုံးပြီးနေသည် ။ အိမ်မှာက အမေနှင့် ချွမ်းပုံပဲ ဝင်ငွေရှိတာ ။ ချွမ်းပုံ လစာကလည်း လဆန်းမှ ထုတ်ရမည် ။ အမေ့ဆီက နေ့စဉ်ဝင်ငွေ မရတော့ အိမ်စရိတ် ခက်ပြီ ။ ။

သမီး ကျောင်းမှာ စာမေးပွဲကြေး ပေးရ မှာနော် အမေ ။
အလတ်မ ကြည်ပြာက ဘာမှ မသိတတ် ။ ကျောင်းမှာ ပေးစရာ ရှိလျှင် ရက်နှုန်းညှိနှိုင်း နောက်ကျတာနှင့် အမေ့ကို သူတောင်း ချင်သည် ။ ။
သမီး ဖိနပ်လည်း ပေါင်ပြတ် ဘိနပ် နေပြီ ။
နီညာမ သီတာကလည်း မပုံမရဲ ပြောသည် ။
ချမ်းငုံ ကိုယ်တိုင်လည်း ဖလှနှင့်နှယ် ရုပ် လောက်ရှည်သေး တစ်ထည်တောက်တော့ ရှိလျှင် နေတာပင် ။ ဆောင်းဝင်စ မြူနေတာကို အလုပ်သွားရင်း ချမ်းသည်
အငယ်ဆုံး နီတာလေးလေးကတော့ အိမ်အောက်မှာ အိုးပုတ်လေးတွေနှင့် ဆော့နေသည် ။ ဘိုအသိချက်ကို မသိ ဘာတတ်သေး ။ ။

အဓမ
အပြင်သွားလိုက်
ဦးမယ်ဟေ့ ။
အဓမ ဘယ်သွားမလဲ ဆိုတာ မမေးဘဲနှင့်
သိနေသည်။ အဖေက အိမ်ရှေ့ ကပြင်မှာ
ငုငုကြီး ထိုင်နေသည်။ မျက်နှာက မကောင်း –
ဖတောက် ။
ချမ်းပုံက
တောက်တစ်ချက်
ခေါက်လိုက်သည်။
လူတွေက
ဘာလို့ မရှိနိုင်ရ
စုပ်စွဲချင် ရတာလဲ
မသိကျွေးဝနေကြတာပဲ

ဒီနေ့တော့ ဘဲဥ ချဉ်ရည် နဲ့ ကန်စွန်းရွက် ကြော် ပါလား ။
စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းကာ ဘေးမှ ကပ်လိုက်လာသော ချိုမြကို အရင်လို ရှုပ်တောင်ခိုင် ။
ဘဲဥ ချဉ်ရည် ဟင်းတောင် မစားတာကြာ တော့ပါဘူးဟယ် ။ ထမင်း စား ဆင်းချိန် ရောက်ရင် စက်ရုံ ရှေ့က ဒေါ်သည် တစ်ပွဲ ဝယ်ပြီး ထမင်း စားရတော့ မှာပဲ
နင် မျက်နှာ မကောင်းပါလား ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ

စိတ်ညစ်တယ်ဟာ အမေ ကန်ထရိုက်နဲ့ စကားများပြီး အသပ် ပြောလာလို့ ...
အမယ်လေး နင်က ဘာစိတ်ညစ်နေ လို့လဲ ... လက်ဖက် ရည်ဆိုင် ကြီး တစ်ဆိုင်လုံး ရှိနေပြီ တာမို့ ပုံ ကာလလို့ လား
တူနေပြီ ... ငါလည်း စိတ်ညစ် နေတာ ...

ဆိုင်မှာ အကြော်ပေးရ မှာကိုလို့ စိတ်ညစ်နေရတယ် … တခြားကော ယှဉ်ရောင်း ရတော့ အမြတ်သိပ်မကျန် ဘူးဟ ကိုယ့်ဘာသာ ကြော်တတ် အောင် သင်ထားရကောင်း မလား စဉ်းစားနေ တာ
ဒူက ဘာလို့ အပြင်အလုပ် မလုပ်တာလဲ နိုင်ဖြိုး …
အမေက သားသမီးတွေကို မိဘ လက်ငုတ်လက်ရင်းတွေပဲ ကြိုးစားအောင် လုပ်စေချင် တာဟ … ငါ့ကို ငါ့အမေက သဘောထားချင်းတူ တယ်…
နိုင်ဖြိုး စကားကို ချမ်းမြ စိတ်ဝင် စားသွား သည်…

အမေ့ သဘောက
ဒီလိုဟာ … အမေ့ လက်ထက်မှာ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်နိုင်ရင်
ငါတို့ သားသမီးတွေ လက်ထက်
မှာ စားသောက်ဆိုင်ကြီး
ဖွင့်နိုင်ရမယ်တဲ့ …
ဂျမ်းပုံ သဘောကျသွားသည် …
ဟုတ်တာပေါ့
နှင်းတို့ဆိုင်မှာ အမြင်လှ
ဖျော်ရာတဲ့ ကိုယ့်လက်
ကိုယ့်ခြေ ပဲရှာကြ
တာပေါ့ …
စားပွဲထိုးလေး
တွေတော့ ရှားရတာပေါ့ဟာ
လက်ဖက်ရည်က အမေ
ကိုယ်တိုင် ဖျော်တယ် …
အမေက ထမင်းကြော်နဲ့
မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းတယ်
အစ်မက အသုပ်ရောင်းတယ်
ငါက တောက်တို မယ်ရ
ပေါ့ …

ဒါကျော်စေ့ လိုက်တာနော် နင်တို့ မိသားစုက တကယ်ညီ လက်ညီ ရှိ တယ်နော်
အိုဒါကြောင့် ငါ အပြင်ထွက် မလုပ်တာပေါ့ ငါ အပြင်မှာ လုပ်ရင် ငါ့ အစား လူတစ်ယောက် ထပ်ငှားရတော့ မိုက်ခ ပေးရတော့ မှာလေ ဘာထူးမှာလဲ
ငါတော့ နင်တို့ မိသားစုကို အားကျလာပြီ ... ငါတို့ ညီအစ်မ လေးယောက်လုံးပြီး ဆိုင် လေးတစ်ဆိုင် ဖွင့် ချင် လာတယ် ... တကယ် ပြောတာ ... အားကျ တယ် ...

ဘာကျေးဇူးစရာ
မလိုပါဘူးဟာ ...
ငါ့ဆိုင်ဟာ နင့်ဆိုင်ပဲပေါ့
မဟုတ်ဘူးလား ...
မြို့တူ ပေါင်ဖော် ကြိုးစား
ကြတာပေါ့ ...
ဘာပြော
တယ်မှ
ဟိုနိုခနဲ့ ကော်·ပစ်လိုက်ရင်း
လက်ထဲက စက်ဘီး ချိန်း ဘုံ
မိုးမြဲ ကို ရှယ်လိုက်သည်
တကယ်ပြောတာ
ညာဘက် ဘောလုံးပွဲက
ရတဲ့ ပိုက်ဆံကို သီသန့်
ရထားတာ ... နင်နဲ့
ယူပြီးရင် ဆိုင် ခွဲ မလို့

နိုင်မြ
မျက်နှာကို
အပ်တင်းတင်း
စိုက်ကြည့်
ပစ်လိုက်သည်
တော်လိုက်တော့
နိုင်မြ ။ နောက်တာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အတည်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် နောက်ကို ဘယ်
တော့မှ ဒီစကားမျိုး
ထပ်မပြောနဲ့တော့
နင်ကလည်းဟာ
စိတ်မဆိုးပါနဲ့
ဆိုတော့ကော ကိုယ့်ထက်
အဆင့်မြင့်တဲ့ လူမျိုးကို ငါ
ဘယ်တော့မှ မတွဲချင်ဘူး ။
ချမ်းမြ ဆိုတဲ့ မိန်းမက ယောကျ်ား
အိမ်ကို ခေါင်းလေးငုံ့ အသာ
လျှိုဝင်မယ့် မိန်းမတမျိုး
မဟုတ်ဘူး ။ ဒါနင်
မြဲမြဲ မှတ်ထားလိုက်

ချမ်းငြိမ့်က လေသည် ဒေါသကြူနှ် အော်ပါစ်
ထည့်လိုက်သည် ... ...

စက်ရုံ
ဂိတ်ပေါက်မှ အထွက်
လင်းလင်းကို တွေ့
တာကြောင့် အံ့ဩ
သွားသည် ...
ဟယ် ...
လင်းလင်း ဘယ်သူ့ကို
လာစောင့်နေ
တာလဲ ...
နွယ်မာ့ကိုပေါ့
ကျွန်တော့်မှာ နွယ်မာ
အပြင် စောင့်စရာ
ဘယ်သူ ရှိမှာလဲ
ချမ်းပုံ့ ရင်ထဲ နည်းနည်း ထွေသွားသည် ...
ဘာကိစ္စလဲ
လင်းလင်း

ဦးလေး ဘာလုပ်ပြုတ် လာတာယ်ဆို ။
ဂျမ်းပုံ ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည် ။
အဲဒါ နွယ်မှာ အသုံးပြုတ်နေ မှာလေ ။ မိုးစက်လေး ဆိုတာ လက်ထဲ ပိုက်ဆံ ပြတ်ရင် မကောင်းဘူးလေ လိုအပ်တာရှိ သုံးရ အောင်
လင်းလင်းက ငါးရာတန် အသစ် လေးတွေ ထိုးပေး နေသည် ။
ဘာလုပ်တာလဲ လင်းလင်း

ယူပါ နှယ်မာရယ် … မာန မကြီးပါနဲ့ …
ဟင့်အင်း ဒါ မယူနိုင်ဘူး
ဒီငွေ အိတ်ထဲက ထုတ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး … ကျွန်တော့် ဘာသာ ရှာလာတာ …

ကိုယ့် ဘာသာ ရှာလာတယ် ပြောရအောင် လင်းလင်းမှာ အလုပ် ရှိလို့ လား ...
လင်းလင်းမျက်နှာ ညှိုးသွားသည် ဒီလို ဆိုတော့လည်း သူ့အားနည်း ချက်ကို ထိမိသွားသလားလို့ ချမ်းငြိမ့် စိတ်မကောင်း ...
ကျွန်တော့ လက်ပတ်နာရီနဲ့ ဂျင်း အကျႌ ဝယ်ချင် သေးတာ ...
ဒီလို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ တာကိုတော့ ချမ်းငြိမ့် သဘော ကျသည် ... ...
မြန်မြန်ရွေးလိုက်ပါ လင်းလင်း ငါ မယူပါရ စေနဲ့ ... ငါ့မှာ သုံးစရာ မရှိ ပါ ဘူး ...

နွယ်မာက
မာနကြီးလိုက်
တာ။
မဟုတ်ဘူးလင်းလင်း
နင့် ဂိုရှု မဲ့ရှု ပျှည်း
လေးတွေ ပေါင် ဖြီး
လာပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကို
ငါ သုံးရက်ပါ့ မလား
လင်းလင်း မျက်နှာက နည်းနည်း ကြည်လင်
သွားသည်။
အခုမှ
အလုပ် မရှိ ပေမယ့်
အစ်မက ကြံတတ်
ဖန်တတ်ပါတယ်။
အိမ်မှာ မီးဖိုတော့
မပြတ်သေးပါဘူး

နှင့်ခိုနေအောင် အတွဲပေးရမည့် ဒေါ်ဝင်းမျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်
လာတော့ သက်ပြင်းချမိသည် ... အာမြာကလည်း ဆိုခဲ့သေးသည် ...

လင်းလင်း
မသိအောင်
ချုပ်ပြီး သက်ပြင်း
ခိုးရိုက် ချိုက်
မိသည် ...

မျှော်လင့်ထားသလို လင်းလင်းတို့ တွေ့ဆိုက်ရတော့ ပျော်သွားတော ဝန်ခံပါသည် ... လင်းလင်းကနေ့စဉ် ရက်ဆက်ဆို သလို လာကြို နေတော့သည် ... မလာနိုင်လို့ ချမ်းမုံ မတားဖြစ် ... လာကြိုနေ စေချင် မိတာ အမှန်ပင် ... ...
ဟိုမှာ အကြိုတော် ရောက်နေပြီဟေ့
ချမ်းမုံ့ အမောပြေ ပြီပေါ့ ...

မိန်းမတွေ မစ တော့ပါနဲ့ ... ငါတို့က ရိုးရိုးသားသား ခင်ရုံနေတာ ...
မယုံသေးဘူး မယုံသေးဘူး
လင်းလင်းက မသိချင်ဟန် ဆောင်နေ လေမယ်ပါ ... ရှုမ်းပုံမှာ မျက်နှာ ဘာသာရ ခက် နေသည် ... ...
သိပ် နောက်ကြတာပဲ ရုတ်သွားလား ဟင် လင်းလင်း ...
လင်းလင်းက ပြုံးနေသည် ...
၃၀

ကျွန်တော်က
နွယ်မာ ရက်မြှာ
ဆိုကို မဖြေနေတာ
ဘာရှက်စရာ ရှိလဲ
သူတို့ ပြောသလို မှ
မဟုတ်တာ ။ နှင်းနုငါက
သူငယ်ချင်းပဲ ။
ပြောင်းလဲချင် လာသော လင်းလင်း၏ အလိုပ်အကဲကို နားလည်တာမို့
ကြိုတင် တားဆီးသော စကားကို ပြောထားရသည် ။ ။
လင်းလင်း
သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့
ချတာ မျက်ဝဲ့
ထောင့်မှ မြင်လိုက်
ရသည် ။
၃၉

ဦးယံမှာ
ခြေဖမိုးတွေ
ယောင်နေသလိုပဲ
ခနော် ...
အခုပေါ်တော့ မိုးနပ်ပေါ်က ညိုမှောင်နေသော ခြေဖမိုး
များကို ငုံ့ကြည့်မိပြီး အနည်းငယ် ရှက်မိသည်
လင်းလင်းကတော့ ယောက်ျားလေးတန်း မဲ့ ခြေချောင်း
လေးများမှာ နယ်ပြေးညှာ ချောချောင် ဖွံ့ထွားနေသည်
ဟုတ်တယ် ...
တစ်ဝေနေကျွန် မတ်တတ်
ရပ်နေရတော့
ချောကျွတယ်လေ

ဦးယံမှာက လေဟာကြီးတယ်နော် တနင်္ဂနွေလည်း မနားဘူး အချိန်မှီ ဆင်းသေး တယ်။
ဘာလို့ အခုမှပဲ ယောင်းလေးရဲ့ သူငယ်ပါဟာ ။ နေ့ရော မလိုပါဘူး ။ ဒိုက်ကြီး က ငါ့ကျောင်းစရိတ် သပ်သပ်ရှာထားရတာ
ချမ်းမြေ့က အဝေးသင် တတိယနှစ်ကျောင်းသူ အနီးစပ် သင်တန်း တက်ရင်း အလုပ် ထွက်ရမှာမို့ လခ ပေါ်တ် စာစရိတ်ကို ဆရာတဉ်းကကြိုးရ ထားရသည်။
လင်းလင်းကတော့ နေ့မတက်နိုင်တာမို့ အဝေးသင်ကို မပြောင်းဘဲ ပြီးရမယ့်သူ ။ လင်းလင်းကလည်း ပထမနှစ် ကျောင်းသားပဲ ဖြစ်သည်။ ။

နွယ်မှာကို
လက်ဆောင်ပေး
ချင်လို့...
လင်းသင့်ဇော လက်ထဲ ဖွက်ကိုင်
လာသော ပစ္စည်း တစ်ခုကို ပြသည်
နွယ်မာ
တစ်ခါမှ အလှပြင်တာ
မတွေ့လို့...
လင်းလင်း လက်ထဲက မိတ်ကပ်ဘူးလေးကို
ကြည့်ပြီး တဟားဟား အော်ရယ်ပစ်
လိုက်သည် ... ...

လင်းလင်း မျက်နှာနီသွားတော့ မြင့်မြ အားနာသွားသည် ...
ဘာလုပ်ရမှာလဲ လင်းလင်းရဲ့ ... ငါက သနပ်ခါး လိမ်းတာ တောင် ငါသနား မပါဘူး
အလှမြင်တာပဲ ငါသနားပါရဲ့ မှာလေး နှုတ်မှာရဲ့ ... မိန်းကလေး ဆိုတာ သပ်သပ် ရပ်ရပ် လှလှပပလေး နေမှ လေ ...
ညာရာ ငါက ထော်ပြတ် နေလို့ လား ...

မဟုတ်ပါဘူး
နွယ်မာ မျက်နှာပြောင်ကြီးနဲ့ နေတာ မကြိုက်လို့ ... နွယ်မာက မြင်လိုက်ရင် ကျိုးကျိုးယား မင်းသမီး လေးတွေလို လှလာမှာ ...
ဂျမ်းပိုင် ရယ်ချင်စိတ်ကို အတော် မျိုသိပ် ထားရသဖြင့် မျက်နှာက ပြုံးမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေသည် ... ...
ဒီမှ တီဗွီ မကြည့်ရတာ ဘယ်သိမလဲ ... ကြည့် စရာ အချိန်လည်း မရှိဘူး ... ကြည့်ချင်ရင် တီဗွီလည်း မရှိဘူး
လင်းလင်းက ပေါ်ကျွတ်သည်
ပြီးကြည့်ပါ နွယ်မာ သိပ်လှလာမှာ ကျွန်တော် ကြောက်ရဲ့ တယ်

ခြံဝကတည်းက ရွှင်မြူးစွာ ဝင်လာသော အဖေ့ အသံကြောင့် ညီအစ်မတတွေ အိမ်ထဲမှ အပြေးထွက် လာကြသည် ... ...
သမီးတို့ရေ ဒီမှာ ဘာလဲ လာကြည့် ကြစမ်း ...
နို့တာလေးက အဖေ့လက်ထဲမှ အထုပ်ကို ဆွဲလိုက်ရှာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီ ...
ဟာ ... ပန်းသီးတွေဟေ့ ဒီမှ ဝေပြီးကြ ကွ ...

အဖေ
အလုပ်ရလာပြီကွ ...
အခု ကန်ထရိုက် ရ
သဘောကောင်းမယ့်
ပွဲ ... ငွေလည်းကြိုထုတ်
ပေးလိုက်တယ်
အပူလုံးကြီး ကျသွားရတော့
အမှန်ပင် ...
အဖေ
ဟုန်းသီးကလည်း
အနားတွေနဲ့ ...
အဖေ မျက်နှာ နည်းနည်းညှိုးသွားသည်
အောကွာ ...
အဖေလည်း အကောင်း
ဝယ်ပို့ မတတ်နိုင်
တာနဲ့ ...
ဂျူမင်းကြ အလတ်မကွဲ ကြိုက်ပြီး
လိမ်ချွဲ လိုက် သည် ... ...

သမီးကြီးက စာမေးပွဲ ဖြေရ တော့မယ် မဟုတ် လားဟ
ရွှေလထဲမှာ အဖေဟ
အေးဟ လေ့ကျင့်ခြင်း အလုပ် ထွက်တော့ စာလည်း ကျက်ရ ဦးမယ် မဟုတ်လား
စာမေးပွဲ ဖြေပြီးရင် အလုပ်သစ် ပြန်ရှာရ ဦးမယ် စိတ်ညစ်တယ်
ဘာစိတ်ညစ်စရာ ရှိ သလဲ သမီးရဲ့

လူမှုရေး နွမ်းပါးသည့် ဂျူမိုး အကြောင်းကို သိသောအာမေက
ခေါင်းလေးပုတ်ပြီး အားပေးသည် ... ။

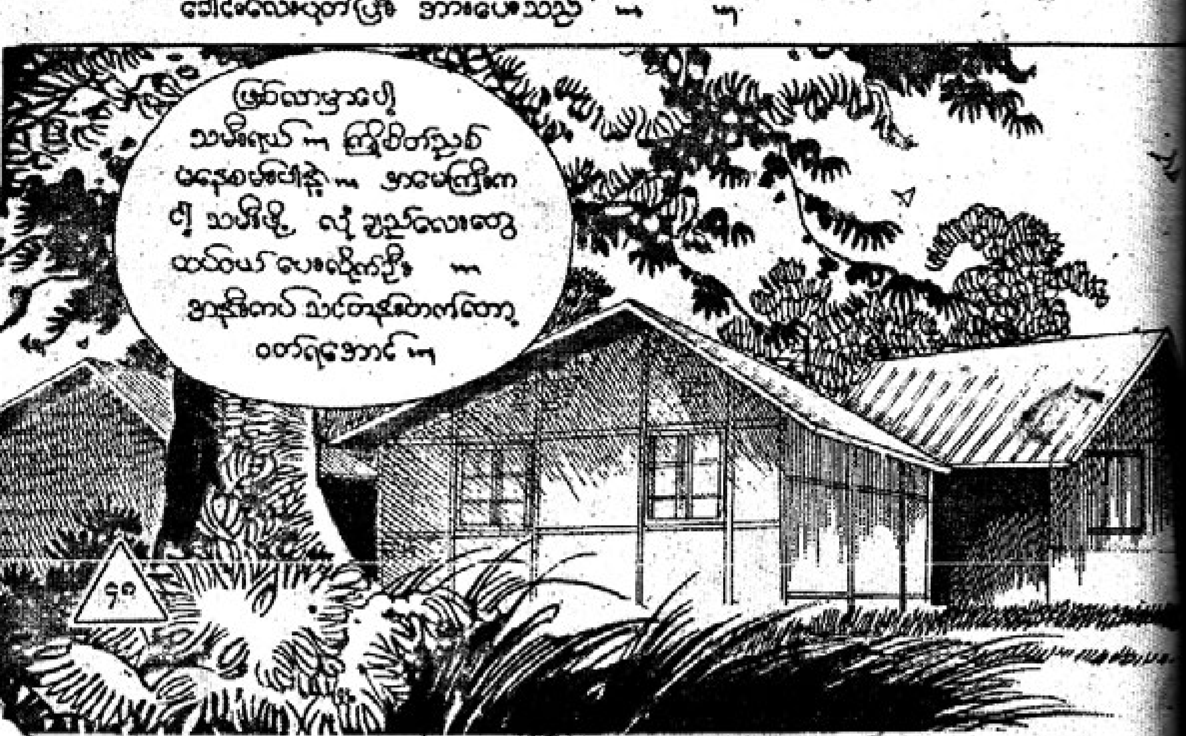

ကြည်ပြာကိုလည်း ဝယ်ပေးဦး ။ ဘာတစ်ခုမှ အသစ်မရှိဘူး ။ မမရဲ့ အင်္ကျီတွေပဲ ဝတ်နေရတာ အတန်းထဲမှာ သိပ်မျက်နှာ ငယ်တယ် ။
ဟင် ။ သမီးကလည်း မမလတ် အင်္ကျီတွေပဲ ဝတ်နေတာ ဘာမှ မျက်နှာ မငယ်ပါ ဘူး ။
ကိုးတန်း ကျောင်းနေပြီ ဖြစ်သော ကြည်ပြာက လျှင်လာသည် ။ အမိမှာလည်း အလိုက် မသိတတ်သေး၍ ဖြစ်သည်
နင်က ကလေးပေါ့ ။ တူမှာလား ။

မမက တူလေးသိုလ်ကျောင်း တက်ရမှာ ။ ညည်းက နေပါဦး ။
အမေတို့က အမေ့ သမီးကြီး ပဲ ။
ထုံးစံ အတိုင်း ကြည်မြက ခြေဆောင့် ထွက်သွားသည် ။
ကျောင်း ဆက်မတက်တော့ဘဲ အလုပ်ကောင်ကောင်း ထွက် လုပ်ချင် လာပြီ

မိကြည်မြ ဘာလေကား ပြောတာလဲ ...
ဟုတ်တယ်လေ အမေတို့က တရားမှ မတရားတာ ... နေရာတကာ မမကိုပဲ ဦးစားပေးတယ်
ထမင်းချိုင့် ထည့်တာက အစ မမ ထမင်းချိုင့်ကို ပိုထည့်တယ်
ဟဲ့ ... သူက စက်ရုံ မှာ လုပ်နေရတာ ညည်းတို့ထက် ပိုသာတယ် နားမလည် ဘူးလား ...

လည်တယ်လေ
လည်လို့ အလုပ်ထွက်လုပ်
ချင်တယ် ပြောနေ
တာ ။
သာပြန်ပြီလား
ဒီဝကား ။ ညည်းရဲ့
ကျိုးတန်မလောက်နဲ့ ဘာ
လုပ်စားလို့ ရမှာလဲ ။
ညည်းလို ဘော်ကြေးပုံစံနဲ့
တရေးမလောက် ဝင်လုပ်မှ
ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဆိုစား
ထား ။
မိဘက
ပညာတတ်စေချင်
လို့ ဗိုက်ကြိတ်ပြီး
ကျောင်းထားပေးရတာ
အားမလည်ဘူးလား
၅၂

ပြောမနေပါနဲ့ မိုးခါမရယ် သမီးလေးက ငယ်သေးလို့ ပါကွာ
အဖေက လေပြေ ဝင်ထိုးသည့် အလတ်မ မျက်နှာက သုန်မှုန် နေသေး... ...
နွယ်မှာက ဖေဖေ့ ရှေ့မှာမို့ အာမှ ထင်မပြောသာ တာကြောင့် အလတ်မကို ခပ်တင်းတင်း စိုက်ကြည့် ပစ်လိုက်သည့် ညီမငယ်က ခြေရာချင်း တိုးချင်လာ တာကို ရင်ထဲမှာ မကောင်းဖြစ် မိ၏

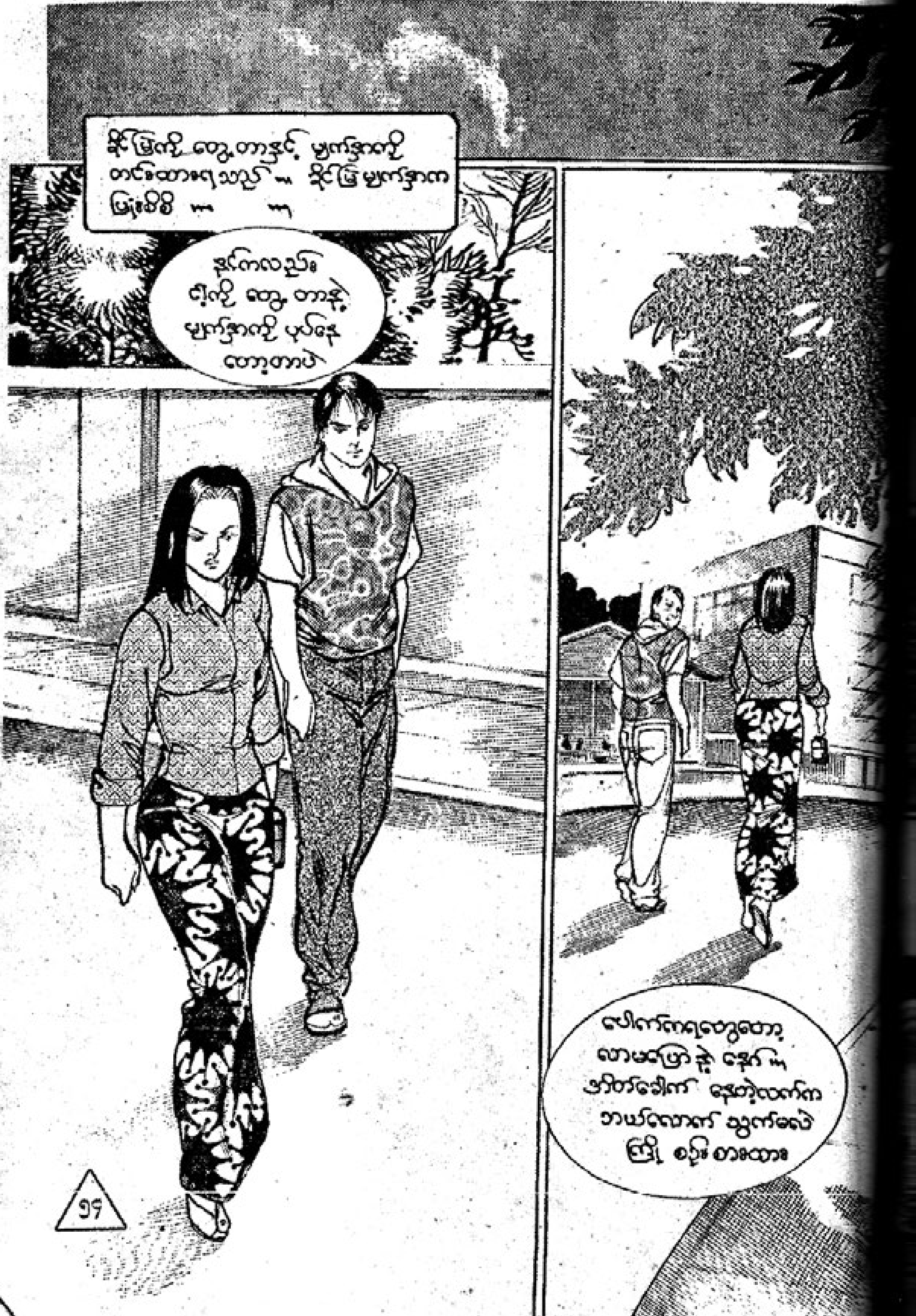
နိုင်မြကို တွေ့တာနှင့် မျက်နှာကို တင်းထားရသည် … နိုင်မြ မျက်နှာက ပြုံးမိမိ … …
နှင်ကလည်း ငါ့ကို တွေ့တာနဲ့ မျက်နှာကို ပုပ်နေ တော့တာပဲ
ပေါက်ကရတွေတော့ လာမပြောနဲ့ နော် … အိတ်ထောက် နေတဲ့လက်က ဘယ်လောက် သွက်မလဲ ကြို စဉ်းစားထား

ချမ်းပုံ နိုင်မြဲ စကားတွေ ရှယ်လိုက်မိသည် ။
အေးပါ ။
ငါကလည်း အကြော်ကျွေး
တို့ ဆီမစင်အောင်
ကြော်နေကျကောင်ပဲ
ရှောင်တတ်ပါတယ်
အံ့မယ် ။
နင်တောင် အကြော်ကျွေး
ကြော်တတ်နေပြီ
ပေါ့ ။
ဒါပေါ့ဟ
အကြော်ကျွေးက
ငါ့ စီးပွားရေး
လေ ။
၁၁

နှင် ...
ကျုပ် ရှင့် မတက်
တော့ဘူးလား
ရှမ်းပုံ ...
ဘယ်ပါတက်ရှိုင်
မှာလဲဟာ ... လက်ကျန်
ရင်ခေါင် အားလုံးကို
ထွက်ရင် ဘတ်ချက်
ပြတ်ပြီ ...
ငါကတော့
မတက်လို့ မဖြစ်ဘူး
နင့်လို ဘာမှ
ကောင်းဘူး

နင်နဲ့ငါ
မေဂျာတူတာပဲ
ငါ့ကို ပြန်သင်
ပေးပါလား
နိုင်မြ မျက်စိပြူး
သွားသည် …
တခြား
အခွင့် အရေးတော့
ယူမယ် မကြံနဲ့ …
အဖေ့ရှေ့မှာသင်ပေး
ရမှာ …
ထမင်းရော
ကျွေးမှာလား
ငါတို့ အိမ်က
ထမင်းဟင်း စားကောင်း
ရုံ တာပေါ့
၅၇

အလကား
ပြောတာပါဟာ ... မှတ်စုတွေတော့ လာပေးပါ့မယ် ... မသင်ပေးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ... ငါ့မှာ အားချိန် မရှိလို့ ပါ ...
ဘောလုံးပွဲ ရှိရင် ပိုဆိုးတယ် ဒိုင်ပြုကြတယ်ဟ ... ငါက ဘောလုံးပွဲ ကြည့်တာ ဝါသနာ မပါပေမယ့် လူကျတော့ ထိုင်စောင့်နေရတယ်
မိုက်ခေါ် ရှိပေမယ့် အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး အချိန် မဖြုန်းတတ်သော နိုင်မြ ကိုတော့ အထင်ကြီး မိသည် ... လင်းလင်းကို သတိရမိတော့ မြောင်းလဲ တွေ့ချင် နေမိသည် ...

ဘဝအတွက် အာမခံချက် မရှိတဲ့ အလုပ် မျိုးကို မလုပ်ချင်ဘူး
ချမ်းမုံ့ အသာနားထောင် နေလိုက်သည် ...
ဝင်လုပ် ချင်ရင် အလုပ်တွေက ပေါပါ တယ် ... တိုးတက်မှု မရှိတဲ့ အလုပ်တွေမျိုး မလုပ် ချင်တာ ...
ဒါဆိုလည်း အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း ပညာ တခုခု သင် ပါလား အချိန် တွေ အလကား မဖြုန်းတော့ဘူးပေါ့
၁၉

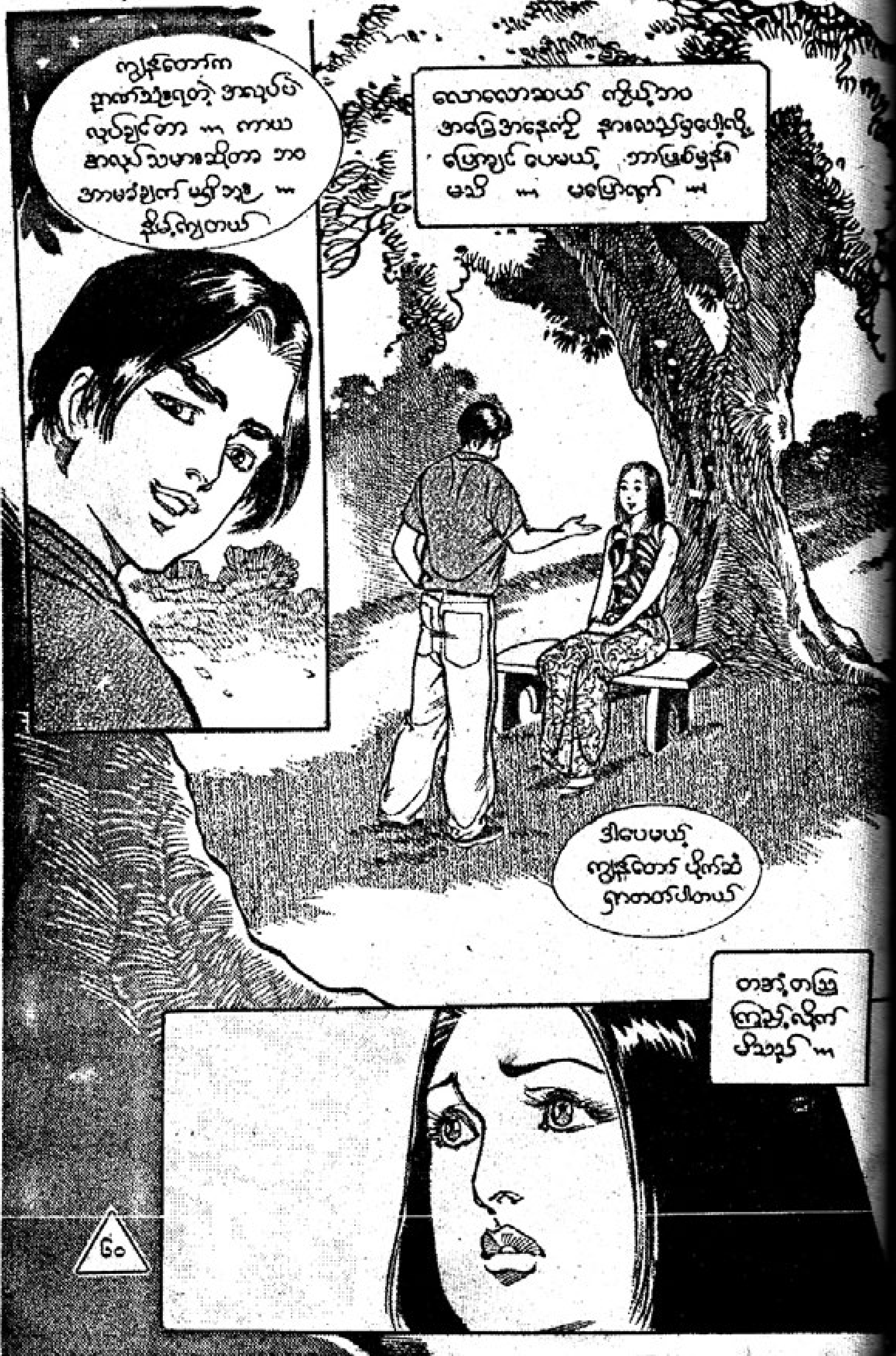

ကျွန်တော်က ဉာဏ်သုံးရတဲ့ အလုပ်ပါ လုပ်ချင်တာ … ကာယ အလုပ်သမားဆိုတာ ဘဝ အာမခံချက် မရှိဘူး … နိမ့်ကျတယ်
လောလောဆယ် ကိုယ့်ဘဝ အခြေအနေကို နားလည်မှုပေါ့လို့ ပြောချင် ပေမယ့် ဘာဖြစ်မှန်း မသိ … မပြောရက် …
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပိုက်ဆံ ရှာတတ်ပါတယ်
တအံ့တဩ ကြည့်လိုက် မိသည် …

ဘာပိုယက်
ထို့လည်း နိုင်တာ
ပဲ ...
လောင်းကစားဆိုတာ
ဘဝ အာမခံချက် ရှိတဲ့
အလုပ်မှ မဟုတ် ဘဲလင်းလင်း
ရဲ့ ခံယူ ချက်တွေက
တစ်မျိုးပဲ ... တွေ့နဲ့တော့
ကိုး မကိုက်ဘူး ...
၆၁

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ယူမယ့် မိန်းမကိုတော့ တင့်တင့် တယ်တယ် ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ။
ချမ်းငြိမ့် မျက်လုံးဝိုင်း သွားသည်။
ကျွန်တော် ယူတဲ့ မိန်းမက ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရဘူး အိမ်မှာ သနပ်ခါး အမွှေး သားနဲ့ ဆော့ရရင် တော်ပြီ။
ဒီလိုဆို ကျွန်တော်နဲ့ဘဝ တစ်ခု ဒါတွေ လောက်တွဲပြီး မရှုပ်ယှက်ချင် ဘူးလား
၆၂

ရှုမ်းပုံ အညှာလျှယ်သော
မိန်းမ တစ်ယောက်တော့
မဖြစ်ချင်ပါ … အိပ်မမယ့်
မရှုတတ် … ရုပ်ဆိုးမှာ
အာရုံကြား အသင့် ရှိနှင့်ပြီး
သာမယင် … ဘာမှ မတွေးတော
ဖြစ်ဘဲ့ လမ်းလို ပေါ်နေပြတ်
မြဲလိုက် မိသည် … …
ဦးစေပတောက်သော
အမျိုး အရွေအားလုံးမှာ
ပျော်စရာချည်း …

လကုန်တော့ အလုပ်က ထွက်လိုက်သည် ။
ပထမ နှစ်ရဲ့ အထူးပြု ဘာသာရပ်ကလွဲလို့
မိုင်နာတွေက အကုန်တူသည် ။ လင်းက
အိမ်မှာပင် စာအတူ လာကြည့်သည် ။ ။

နိုင်မြင့်ကတော့
နေ့ခင်းပိုင်းဆို
မှတ်စုတွေ မိတ္တူကူးပြီး
လာပို့ ပေးသည် ။

ဒါ ဖြန့်တော့ မသင်ပေးတတ် ဘူးဟာ လင်းညှိုသင် ့ပြီပဲမေတော့ ... အချိန်လည်းမရ သေး ...
သားပါ တစ်ခါတည်း တောင်ကျက် ပါ လား ...
မိုးဖို့အတွက် ဝယ်ပေးစရာတွေ ရှိသေးလို့ ဒေါ်လေး
လင်းမျက်ခြားက သိပ်မကြည်လင် ... ...

မိတ္တူကူးပြီးတွေ အတော် အကုန်ခံ နိုင်သားပဲ ...
လင်းက ခနဲ့သည် ... ချမ်းပို့က မသိချင်ဟန် ဆောင်နေသည် ...
မောင်ရိုင်မြဲက မသိဘူး ... ပိုက်ဆံ ရှိပေမယ့် အောက်ခြေ မကျွတ်ဘူး ...
အလုပ်လည်း ကြိုးစားတယ် ... သူ့ မိဘတွေ အတော်အားကိုး ရတာ ...
အမေက ချီးကျူး နေသည် ... အိမ်ရှေ့က လင်း စာတစ်လုံးမှ ခေါင်းထဲ မဝင်တော့ ချမ်းပို့ အသိစိတ်ရဲ့

နောက်တစ်နေ့က စပြီး
လင်း စာလာမကျက်တော့
ဟာမေကတောင် သတိထားရ
ပြောသည် ...
လင်းလင်း
ဘာလို့ မလာ
သလဲ မသိဘူး
ဒီအတန်း
ရောက်တော့မှ စာ
အတွက်ကျက်စရာမလို
တော့ပါ ဘူးကွာ
ဟာမေ လင်းတို့ ကြည့်မရတာ
သိတာမို့ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ် ...

အလှူငွေတွေ လာပို့ပေးတာ
ဈေးကြီးမှာ ပဲနော် ... ဒါ အားနာလိုက် တာ ...
အားနာရင် မုန့်ဝယ်ကျွေး ပေါ့ဟာ
ကဲ ... ဒေါ်လေးက လက်ဖက်သုပ်ကျွေး ဦးမယ် ... လက်ဖက် သုပ်စားပြီးမှ ပြန်ကြ ...
အမေက မိုင်မြိုင် လက်ဖက်ထသုပ် ကျွေးသည် ...
၆၀

လင်းကို ကြည့်ရသော အဖေက နိုင်ဖြိုး ကိုတော့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိသည် ။
မင်းမလဲ ကြည့်လိုက်ရင် ဆိုင်ကိစ္စနဲ့ ပျာယာခတ်နေတာပဲ ။ စာကျက်ချိန်တော့ ရှိရဲ့လားကွ ။
ဒီးသန့်တော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ ဖြိုးလေးရေ ။ နေ့ခင်းဘက် အားတဲ့ အချိန်လေး ကျက်ရတာပေါ့ ။
အိမ်မှာက ကျွန်တော်နဲ့ အဖေပဲ ယောကျ်ား သားအား ရှိတော့ ကျွန်တော်မှ မလုပ်ရင် အဖေလုပ်ရ တော့မှာပေါ့ ။

ကျွန်တော် ခေမကျွဲပြောင် အဖေ ပင်ပန်း တော့မှာ ..
ဒီမှာတော့ သားမရှိလို့ ချမ်းပုံရှိတဲ့ သားအဖြစ် အားကိုးနေရတာ .. မင်း သူငယ်ချင်းက သတ်သတ်ကြီး ..
အဖေ့ စကားကြောင့် ခါထအနု ကောက်ကာ ရှိုက်ငိုက လေအေးဖောင် ဖြစ်နေသည် .. ခါဝပ မပြင်ဘောင် ပျက်လုံးမြဲနေပြီး ဘာမြန်ပြီးတက်ပြ လိုက်သည် .. ..

အနီးကပ် သင်တန်း တက်ရသော ရက်တွေမှာ
လင်းနှင့် အပြင်မှာ လွတ်လပ်စွာ တွေ့ ဖြစ်သည် ...
ကျောင်းမှာ
အချောအလှတွေ
စုပြုံပဲ တွေ့လို့ရတဲ့
ကြိုးနဲ့ တွဲရတာ စိတ်
မပျက်ဘူးလား ဟင်
အဲဒီ ...
ရိုးရိုးကြိုက်လို့ပဲ
ကျွန်တော်က
ချစ်နေတာ
သိပ်ပျင်းဆိုပြ
နေတာလား
သောမှ မြတ်သွားသော
ကျောင်းသား တစ်သိုက်က
ဖော်ကြွားတော့
နှစ်ယောက်သား မပြေလိုက်
ဖိသည် ... ...

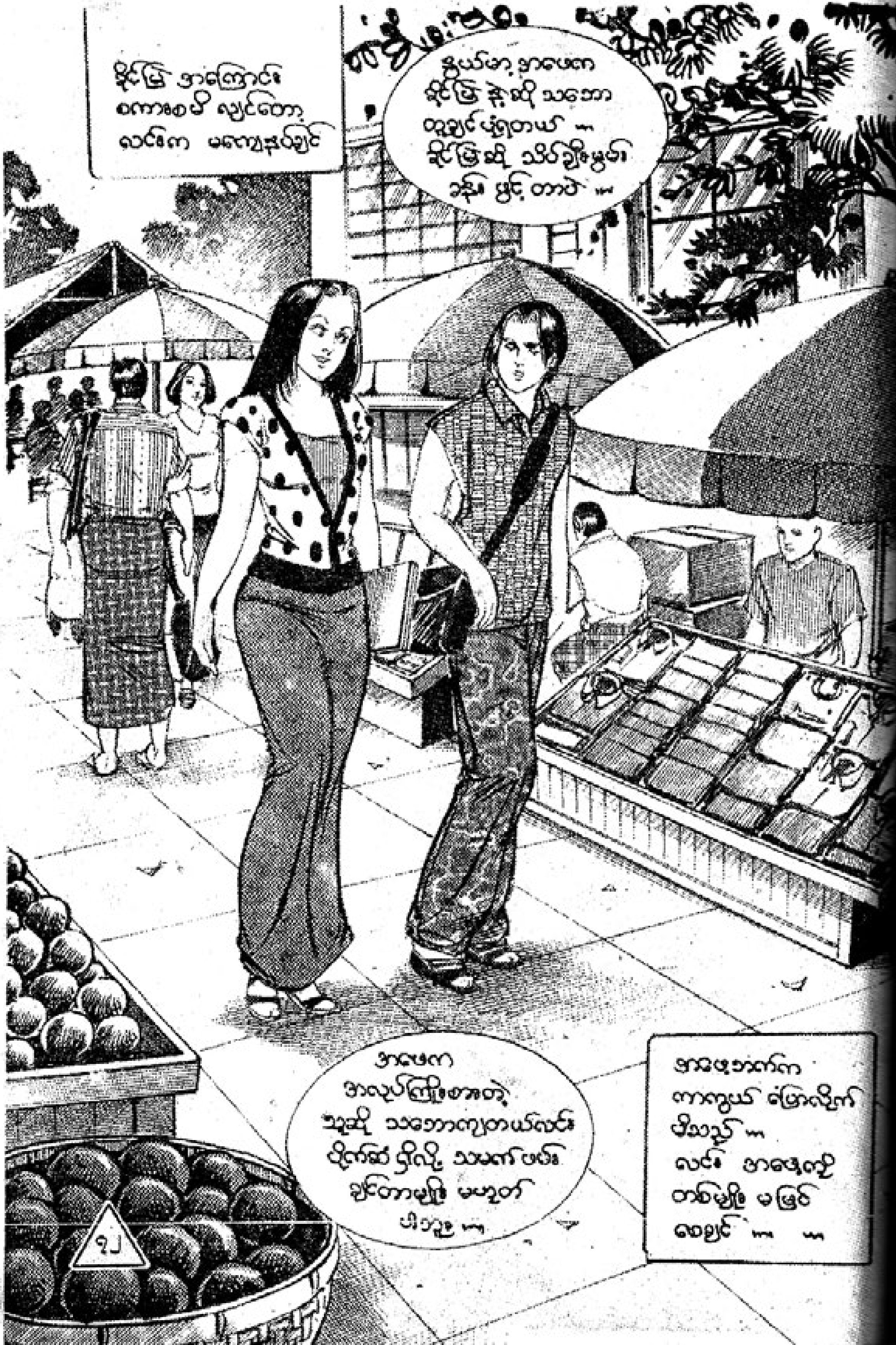
နိုင်မြ အကြောင်း
စကားစပ်မိ လျှင်တော့
လင်းက မကျေနပ်ချင်
ဦးယံမှာ အမေက
နိုင်မြ နဲ့ဆို သဘော
တူချင် မှုရှိတယ် …
နိုင်မြဆို သိပ်ချီးမွမ်း
ခန်း ဖွင့်တာပဲ …
အမေက
အလုပ်ကြိုးစားတဲ့
သူဆို သဘောကျတယ်လေ
ပိုက်ဆံ ရှိလို့ သမက် ပေါင်း
ချင်တာမျိုး မဟုတ်
ပါဘူး …
အမေ့ဘက်က
ကာကွယ် ပြောလိုက်
မိသည် …
လင်း အမေ့ကို
တစ်မျိုး မမြင်
စေချင် … …

ဦးလေး အထင်ကြီးအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစား ပြမှာပါ … ခုတော့ အခွင့် အရေးမရ သေးလို့ …
ကြိုးစား ချင်စိတ် ရှိတာကိုတော့ အားပေးပါတယ် … အဖေ့ကိုတော့ အထင် မသေးပါနဲ့ …
နွယ်မကတော့ အဖေ့ သမီးပဲ နော် …
ချမ်းပုံ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင် မိသွား သည် …
ဒါပေါ့ … အဖေက မွေးထား တာပဲဟာ … အဖေ့ သမီးပေါ့

လင်းရိတာကို မကြိုက်တာမို့ မျက်နှာကို တင်းထားမိသည် စိတ်ဆိုး၍ သွားမှန်း သိတော့ လင်းက ပြန်ချော့ သည် ...
ကျွန်တော် နှယ်မှာ အသေဖြေနဲ့ အသင် ဖြေအောင် နေမှာပါ ... စိတ် မဆိုးပါနဲ့ ...
တခြား တစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြီး နှိုင်းကျွပ် ခံရတော့ မခံချိ မခံသာ ဖြစ်တာပေါ့ ဗျာ ...
လင်းကို အဖေက ဘာ ပြောနေလို့လဲ
ဟိုကောင့်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ချီးကျူးနေတာက ကျွန်တော့်ကို နှိုင်းကျွပ် တာပဲပေါ့ ...
FASHION

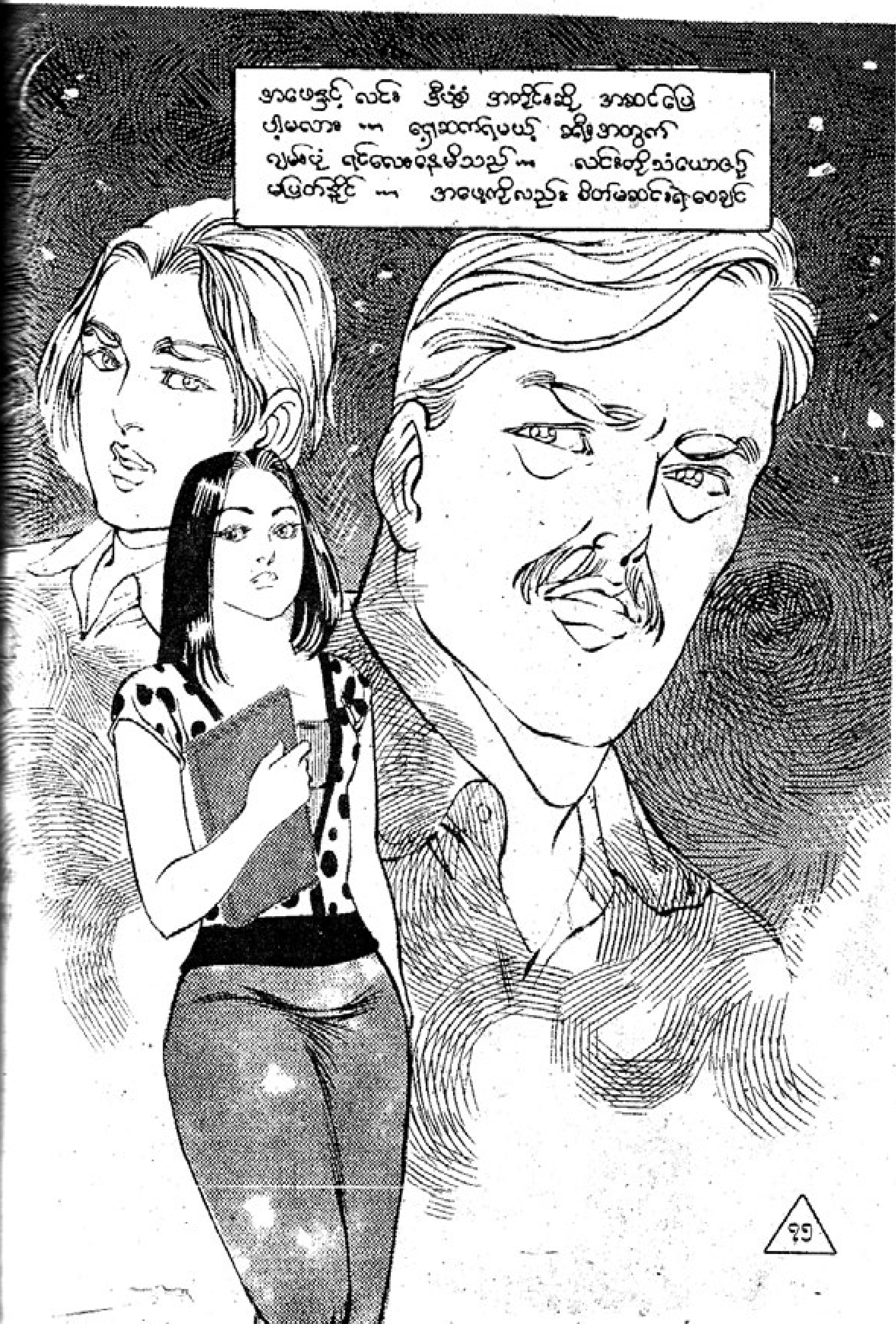
အဖေ့ကြောင့် လင်း ဒီပုံ အကြောင်းဆို အဆင်ပြေပါ့မလား … ရှေ့ဆက်ရမယ့် ခရီးအတွက် ယမ်းမုံ ရင်လေးနေမိသည် … လင်းတို့သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင် … အဖေ့ကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်

တခမ်းမပွဲပြီးတော့ လှမ်းပဲ ဆိုင်နေမိသည်မှာ အထည်ချုပ်တွေမှာ ဝင်လုပ်ရ ကောင်းမလား စဉ်းစားနေ မိသည်မှာ စက်က ကောင်းမကောင်းမနှိုင်းတတ်
သမီးကြီးက ဘယ်မှာ အလုပ် ဝင်လုပ်ချင်လဲ
မပြောတတ်သေးပါဘူး အဖေရယ် အထည်ချုပ်ပဲ ဝင်လုပ်ရကောင်းမလား မှ

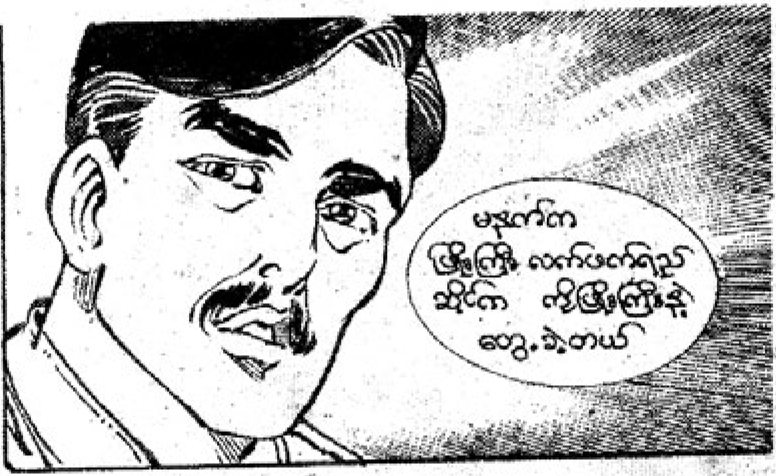

ကိုမြို့ကြီး ဆိုတာ
မိုးမြ အဖေ ဖြစ်သည် ။

အဲဒါ ...
သူတို့ ဆိုင်မှာ အသုပ်
ရောင်းမယ်လို့ သူ
ဆိုချင် နေတယ်.
သမီး
လုပ်မလားလို့
မေးကြည့်ခိုင်း
နေတယ်
သမီးက
လက်ရာမှ မကောင်းဘဲ
ဖြစ်ပို့ မလား အဖေ
ရဲ့ ...
အလုပ်က
သင်ယူသွားမှာပေါ့
သမီးရယ်

အမေကတော့
လုပ်စေချင်တယ်
မနက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလေးပဲ
ကျောင်းရမှာ... ဒါပေမယ့်
ဖေဖေက စက်ရုံ ဖေဖေ
ဖောက်ရမှာပါ...
နေ့ခင်းပိုင်းဆို
သမီး နားလို့ရပြီ
အလုပ်ချိန်သက်သာ
တယ်...
ဟုတ်တယ်
မဆိုးဘူးနော်
အမေ...

ညာဝနဲဘက်
မုန္နီဒိ ထွက်ချင်လေသလို
ထွက်တဲ့ … သမီး
ရောင်းချင်ရင် အမေ့ကို
ချက်နိုင်စေလို့ ရတယ်
နွေးဝိုးပျား
ဗျာလေးညီသွားအောင်
မုန့်စပ်စပ်လေး
ချက်ပြပိုက်
စမ်းမယ်
ချမ်းပြုံ့ဝို့
သားအဖတွေ
အဝေ့စကားကို
သဘောကျကာ
ရယ်မိလိုက်
ကြသည် …
၈၀

နိုင်မြဲ မိဘတွေက အလုပ်ရှင် အလုပ်သမားလို့ ခွဲခြား မဆက်ဆံ ... သဘောကောင်းသည် ... လိုအပ်တာ သင်ပေးကြသည် ...
နိုင်မြဲကလည်း အနောက်ဘက်အစပြောင် သန့်ပေမယ့် ဘုဆိုင်မှာတော့ လည်းတောင့်သည် ... ချမ်းပုံ့ကို နှုတ်ချွန်ချွန်အောင် သင်ပေးသည် ...
ဟ ... ချမ်းပုံရ အစ်မ ဘာစားမလဲ ... အသုပ်တော့ မုန့်ဟင်းခါးသောက မလေးလေဟ ... အသုပ်ချည်း စွတ်သုပ် မစနဲ့ ပါပေ ကလည်း မေးရတယ်
၈၁

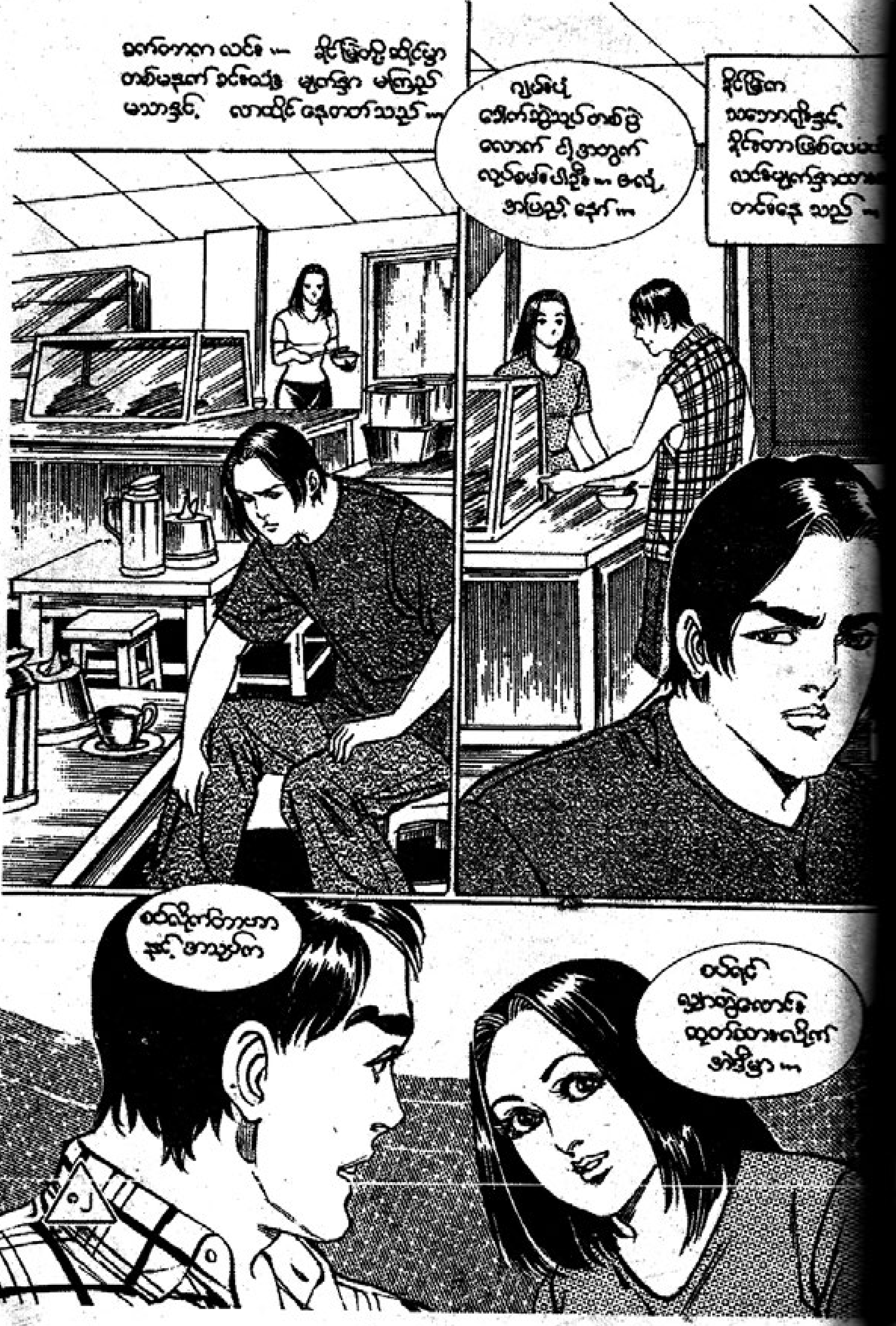
မက်တာရာ လင်း ... နိုင်မြင့်ဆိုင်မှာ
တစ်မနက် ခင်းသော့ မျက်နှာ မကြည်
မသာနှင့် လာထိုင် နေတတ်သည် ...
ဂျမ်းပုံ
ခေါက်ဆွဲသုပ်တစ်ပွဲ
လောက် ငါ့အတွက်
လုပ်စမ်းပေးပါဦး ... ဖလို့
အပြည့် နော် ...
နိုင်မြင့်ကား
သဘောကျစွာဖြင့်
နိုင်ဇတာဖြစ်ပေမယ်
လင်းမျက်နှာထား
တင်းနေ သည် ...
ဝင်ညီကြောင်ဘာဟာ
နင့် အသွားပါ
ဝယ်ရင်
ရှာတွေ့တောင်း
ထွက်သွားပေါ်က
အဲဒီမှာ ...

နွယ်မှာ ညကျရင် ကျွန်တော် ပြောစရာ ရှိလို့ လမ်းထိပ် ခဏ ထွက်ခဲ့။
လင်းဇော ပြန်ပါပြီး တိုးတွဲ တပ်ခဲ့ပြေ သွားသည်။ လင်းဘာကြောင့် မကျေနပ် တာလဲဆိုတာ သိသည်မို့ ချမ်းမြေ့ သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက် မိသည်။
အသုပ်က နယ်လို့ မပြီးသေး ဘူးလား ချမ်းမြေ့ ဇလုံထဲမှာတင် မှိုတော့မယ်
နိုင်မြင့်က ရယ်မောသ သဘောပါသမျှ ဇလုံထဲမှ အသုပ်များကို ပန်းကန်ထဲ မြန်မြန် ပြောင်းထည့် ပေးလိုက်သည်

နွယ်မာ့အတွက်
အလုပ် မရှားဘူး
ထင်ပါတယ်
အလုပ်ကတော့
မရှားဘူးပေါ့ လွင်ရေ
ဒါပေမယ့် ... ဒီမှာက
ပိုတွက်ခြေ ကိုက်
တယ်လေ
နေ့ခင်းဘက်
နားရတယ် ... ညခင်းဘက်
မှန်မှန်ကျတော့ ကိုယ့်အတွက်
အကျိုး ရှိတာ ...
ဆိုင်ခင်း စောင့်
ရတာ မဟုတ်ဘူး
၈၄

တယ်ပြီ သဘောကောင်း နေကြပါလား
လင်း ဘာစကား ပြောတာလဲ
ဒွယ်မှာ စဉ်းစားကြည့်လေ အညီနဲ့ သမက်တွေ ပေါင်းမိကြတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး လား
တော် ကွာ တော် ကွာ လင်းစကား တွေက လွန်လာ ပြီ ကွာ

တို့ အမေက
သူတို့ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ကို မက်မောပြီး
သမီးကို ပေါင်းစား
တက် ထိုးပေးမယ့်
သူ မဟုတ်ဘူး
တစ်ခုတော့
ရှိတယ် ... မိုးမြေ
အလုပ်ကြိုးစား
တာကို အမေ
သဘောကျတယ်
အဲ့ဒါပဲ
ကျွန်တော် စိတ်သင်းနေရဲ့
နေရတာ ... ကျွန်တော့်
အနေရာကလည်းသိနိုင်ပါ
ကိုယ်ချင်းစာကြည့်
ပါဦး ...
ချမ်းပို့ နှုတ်ဆိတ်
နေမိတော့သည် ...

ကဲ ။ တို့ တခြားအလုပ် ပြောင်းလုပ်ဖို့ မယ် ဟုတ်ပြီလား ...
တကယ်နော် နွယ်မာ ။
လောလောဆယ် ဆဘာမွေး လုပ်ထားပြီး တို့ စုံစမ်းကြသေးမှာ ပေါ့ ...
အမေ့ကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင် ရမလဲ တွေးပြီး ခေါင်းပူနေမိသည် ...

သမီးမှာ
စဉ်းစားတတ်မယ့်
ဦးနှောက် ကောင်းကောင်း
ရှိမယ် ထင်တာ
အာမေဒါ
လေးနှင့်အကြောင်း
သိသွားပြီး
ဒေါသထွက်
နေသည် ...
ကျမပို့ စိတ်ထဲက ... ချစ်တတ်တဲ့
နှလုံးသားလည်း ကောင်းကောင်း
ရှိပါတယ် အာဗေလို့ ပြန်ပြောနေ
မိသည် ... ...
အာဝေါကြီး
ကတည်းက ကြိုသိခဲ့
သတိပေးစကား ပြော
ခဲ့တာ ဘွားမေဝင်
ဘဲ ...

ပိုက်ဆံမက်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး မောင်နိုင်မြလို ရိုးတဲ့ ပေါင်ဖက် လုပ်စားမယ့်သူမျိုးဆို အဖေ မတားဘူး
သူ့ မိဘကလည်း လိုလားတယ် ... ဒါမို့ ကျတော့ မစဉ်းစားတာဘူး သမီး ဦးနေအောင်ကို အဖေ အပ်ပြတယ်
ထုံးစံအတိုင်း နိုင်မြ အကြောင်းခါက ပါလာပြီ အမေကတော့ ချမ်းပိုင့်ကို တာမှ ပြန်မပြောဖို့ မျက်လုံးပါ မျက်ကဲ မြ နေသည် ... ...

ဘောလုံးပွဲလေး လောင်းလိုက် ဘိလိယက် လေးထိုးလိုက် လုပ်နေတဲ့ လူညံ့ တစ်ဘဝလုံး ထိုးအပ်ပြီး စဉ်းစားရဲတဲ့ သမီး သတ္တိကို အဖေ အတော် ဂုဏ်ပြု တယ် ...
အဖေ့ မျက်နှာမှာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ဟန် လည်း ပေါ်လွင် နေသည် ...
သမီးကို အဖေက သမီး အကျိုးမို့ သိပ်မျှော်လင့် ထားတာ သမီးမှာ သတ္တိ ရှိတယ် စိတ်ဓာတ်ပြတ်သားတယ် အတွေးအခေါ် ကောင်းတယ် လို့ ယုံကြည်ထားတာ
ခုတော့ သမီး သတ္တိတွေက တလွဲ အစွမ်းပြ နေတာပဲ

ဒေါ် …
တစ်ခုတော့ အမေ
အပြတ်ပြောထားမယ် …
အကောင်းအဆိုးကို
မိဘက ရွေးချယ်ပေးလို့ပဲ
ရတယ် …
ခံစားရတဲ့ အခါ
ကြွယ်ဝိုင် ခံစားရတာ
ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်
ထင်ရင် ကြိုက်တဲ့
လမ်းရွေး
အမေ့ မျက်လုံးများမှာ နီရဲ နေသည် …
အံကို တင်းတင်းကြိတ်ထားရင်း …
ချုပ်ငုံ ရင်ထဲ သို့ သွားရင်း … ခေါင်းငုံ့
ချလိုက်သည် … လက်ခုံ ပေါ် မျက်ရည်
တစ်ပေါက် ကျသွားသည် … …

အာမှ မစုံ၊ စားဖြစ်လိုက် …
လင်းပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်လိုက် မိသည် …
ရပ်ကွက် ရုံးတွင် လက်မှတ် ထိုးလိုက် ကြသည် …
လင်းမှာပါလာသော ပိုက်ဆံ တနည်းညီ တကျပ်ဖြင့်
ယခုအခါ ရပ်ကွက်မှာ အဆောင်ထွားနေ ဖြစ်ကြသည်
အဆောင်ဆိုတာ
ကျောချင်းကပ် ဆယ်ခန်း
နေရတာ … အိပ်လည်း
ဒီနေရာ …
စားလည်း ဒီနေရာ …
ရေချိုးရတာလည်း
မလုံခြုံ … …

အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုဖြင့်
ထင်ရာစိုင်းခဲ့သော်လည်း အိမ်ကို
သတိရ ချင်းဖြင့် မျက်ရည်ဝဲမိသည်
အငယ်မ သုံးယောက်သာ မိမိလမ်း
လိုက်ကြလျှင် ... ချမ်းပုံဆက်မတွေးဝံ့
နွယ်မာရေ
ထမင်းအိုးနဲ့ ပန်းကန်
တွေ ဝယ်လာတယ် ...
နောက်နေ့ ချက်စား
ရအောင် ...
လင်းကောတော့ ရှေ့ရေး ဘာမှ
ကြိုတွေးထားပုံ မပေါ် ...
ပျော်ညတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု
ဝယ်ခြမ်းလာကာ ပျော်နေသည်

တစ်နေ့ လင်း မှုံဆိုက် ဘေးအိမ်က ဒေါ်သန်းတင် ရောက်ချလာသည်...
အဒေါ်သန်းတင် အမေ လွှတ်လိုက်တာလား အမေ ဘာမှာလိုက်သေးလဲ အဖေရော စိတ်ဆိုး နေသေးလား
အမော ဖြေပါရစေဦးအေ ညည်း အမေက လွှတ်လိုက်တာပါ...
အဒေါ်... ဟင်...
ချမ်းငုံ မျက်လုံး ဝိုင်းသွား မိသည်...

ညည်းကို ပြောချင်လိုက်တာ
ဘာတဲ့လဲ ဟင်
ကိုယ့်ခြေထောက်လေး ကိုယ်ရပ်နိုင်ပြီ ထင်လို့ မိဘရင်ခွင်ကို ကန်သွားတော့မယ်တဲ့
ဒီကောင်နဲ့ တွေ့တဲ့ အခါကျမှ ကိုယ့်ဘာသာ ခံနိုင်ရည် ရှိအောင် ကြိုးစားတဲ့ မိဘ အရိပ်ကို ပြန်မလာနဲ့တဲ့ ...
မျက်ရည်တွေ စီးပြီး ကျလာသည် ...

ဖာဝတီအာမား
တွေလည်းညှိ လာယူချေတဲ့
ဟဲ... ငါလည်းပဲ
ပြန်ဦးမယ် ဝင်စရာ
ရှိသေးလို့ ...
ဒေါ်သန်းတင်ကို
ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်နိုင်
ခေါင်းအုံးမှာပဲ မျက်နှာမှောက်လျက် ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ငိုကြွေး မိသည်...

ဘာဖြစ်တာလဲ နွယ်မာ ... ဥဒေက မဂ်ါသန်ဆောင် ထွက်သွား တာလည်း တွေ့ လိုက် တယ် ... ဘာလာဖြော တာလဲ ...
လင်းက မျှာမျှာ သလဲ မေးသည် ... .
အဝေက အထင် အမှားတွေ လာယူ လှည့်တဲ့
ဪ ... ဒါမျှာ• နွယ်မာရဲ့ယ် ဖိုမနေနဲ့တော့ ... တိတ်-တိတ် ... နွယ်မာ့ အနားမှာ လင်း အမြဲ ရှိ မှာပဲ
၉၇

လင်ပါဖို့ ဘက်က မြန်အောင်ပါဖို့ကိစ္စ သွားပြောတော့ အမေက အပြတ် ပြောဖြတ် လိုက်သည်တဲ့ ။ ။
ကျွန်မသားက တန့်တန့်ခွဲ နေတော့လည်း အပြောခံလိုက်ရတာပေါ့ သူ့သမီးရုပ်က ချောလွန်း နေတာကိုး ။
သူတို့ သဘောနဲ့ သူတို့ လုပ်သွားတာ မိဘတွေ ဘာပါဝင်ရေး ဆိုလဲ ကန့်ကွက် ပြောမယ်ဆိုရင် မင်္ဂလာဆောင်ရင် တောင် ကျုပ် မျက်နှာမပြနိုင် ဘူး ။
လင်းအမေက ချွေးမလောင်းကို မျက်စောင်းခဲက ပြောသွားသည် ။

တစစ နှင့် လက်ထဲက ငွေလေးက
ပါးလာသည်နှင့် လင်းကတော့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရိုက်
မိန်းမ အာနာကပ် ချွဲ လိုက်နှင့်
အနေအထား မပျက် ။
ဒို့ အလုပ်ရှာမှ ဖြစ်တော့ မယ်လင်း ဒီငွေလေးကို ထိုင်စား နေလို့ မဖြစ်တော့ ဘူး ။
လင်းလည်း အလုပ် ကိစ္စ စုံစမ်း နေတာပါ နွယ်မာ ရယ် ။
လင်း ပြောပုံက ပေါ့ ပျက်ပျက် ။

ဟိုအင်္ကျီလေးမျိုးက အစုနဲ့ပေါင်းဖို့ မှာ ဝင်လုပ် မလို့ .. ပိုက်ဆံဝင်ကတော့ ပုံမှန် မရှိဘူး ..
လင်းက အာမှ ပြန်မပြော
လင်းရော ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ ..
ဆိုစမ်း လားတည်းပါပဲ တန်ရာတန်ကြေး မရတဲ့ အလုပ်မျိုးတော့ ဝင်မလုပ် ချင်ဘူး
အိမ်ထောင်သည် ဘဝမှာ အလုပ် အားနေလို့ မဖြစ်ဘူး ဟု လင်းကို ပြောချင် သော်လည်း ပြောမထွက်ပါ ..

လက်ချောင်းထိပ်
များမှာ အရေကျ
များဖြင့် ပေပွ
နေသည် ...
ကျောက်ဒီးများကို
အကွင်းလိုက် ဖြစ်အောင်
သွေးရ သည်မို့ ကျောက်ရည်
များစင်ကာ လက်ဖျံ
တစ်လျှောက် နှံ့ရှိနေသည်
ယားယံလိုက်သည်မှာလည်း
မပြောနှင့် ... ကုတ်ပါလေ
ပိုယားလေ ဖြစ်သည် ...
နောက်ဆုံး ဆေးဆိုင် မှာ
ဆေးစပ် သောက်ရ တော့၏

မလုပ်ပါနဲ့
တော့လား နှယ်မာ
ရယ် ။
လင်းခက လက်မှ
အနာဂတ်များကို
မှုမှတ်ပြီးထိုက
စိတ်မကောင်းသံဖြင့်
ပြောသည် ။
မလုပ်ရင် ဘာနဲ့ သွား
တားမလဲလို့ မပြောရက်
အစပိုင်းမို့
ဖြစ်တာပါ ။ နောက်ဆို
မဖြစ်တော့ပါဘူး ။
သူများတွေတောင်
လုပ်နိုင်သေးတာပဲ
ဟာ ။
နှယ်မာက
အရမ်းတော်မှာ
တာပဲနော် ။
လင်းခကို ပြုံးသာ
ပြန်လိုက်မိသည် ။

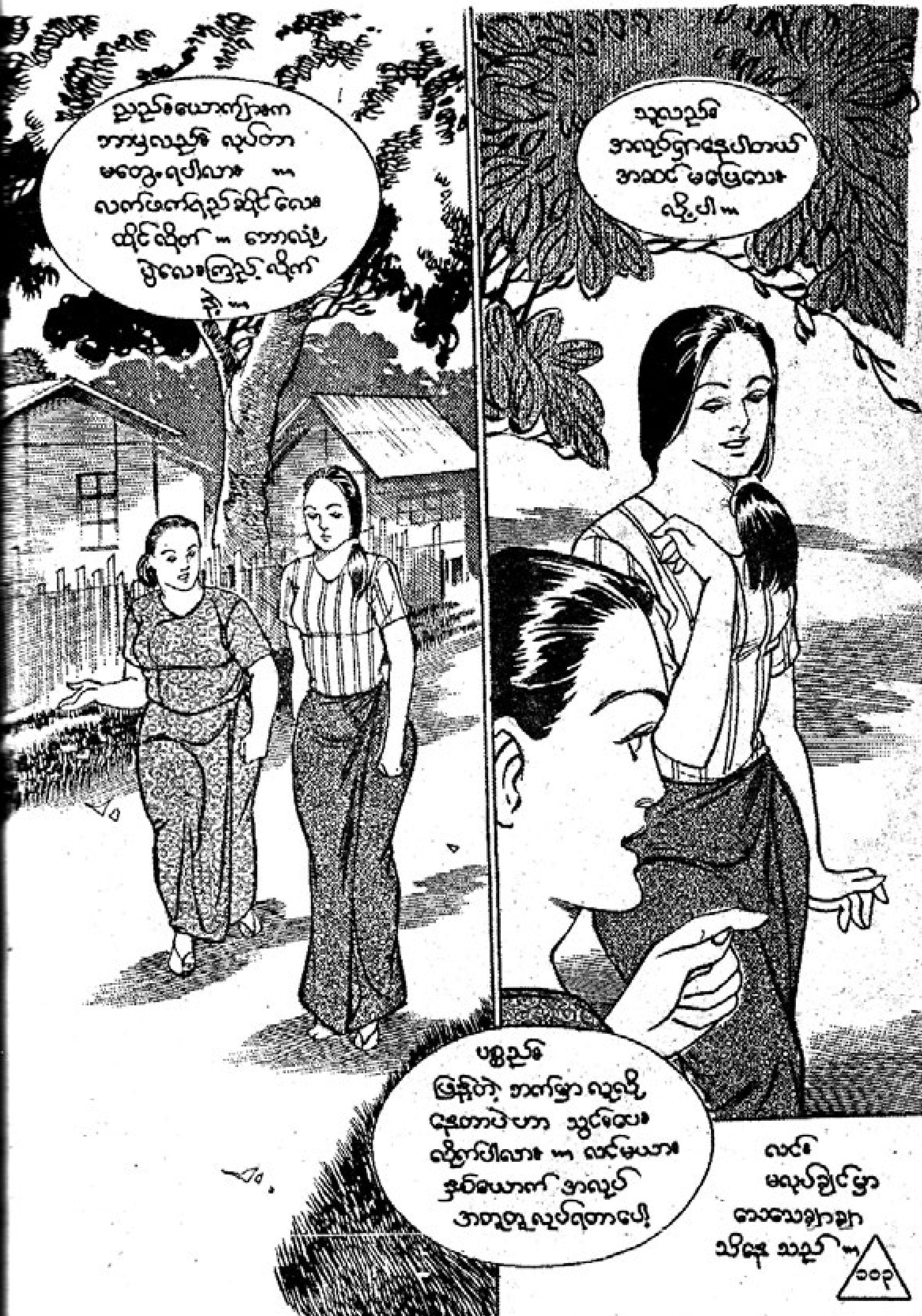
ညည်းယောကျ်ားက ဘာမှလည်းလုပ်တာ မတွေ့ရပါလား ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ထိုင်လိုက် ။ ဘောလုံးပွဲလေးကြည့်လိုက်နဲ့ ။
သူလည်း အလုပ်ရှာနေပါတယ် အခုထိ မဖြစ်သေးလို့ပါ ။
ဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘက်မှာ လုပ်ဖို့ နေတာပဲဟာ သွင်းပေးလိုက်ပါလား ။ လင်မယား နှစ်ယောက် အလုပ် အတူတူလုပ်ရတာပေါ့
လင်း မလုပ်ချင်မှာ သေသေချာချာ သိရှိ သည် ။

အိမ်ထောင်ဦးမှာ ဂျမ်းပုံ တစ်ယောက် သူတကာတွေလို မပျော်ရွှင်
ရှောက်ဖြုပါင်းရုံ မှာ လုပ်ရတာကလည်း မှုန်မှိုန် ဝင်ရွေ မှ ။
မျှားမျှားရ သည့် ငွေ ရှုထားပြီး နည်းတဲ့ငွေ ပြန် ဖွဲ့စား ရတာနှင့်
လုံးလည် လိုက် နေ သည် ။ ။

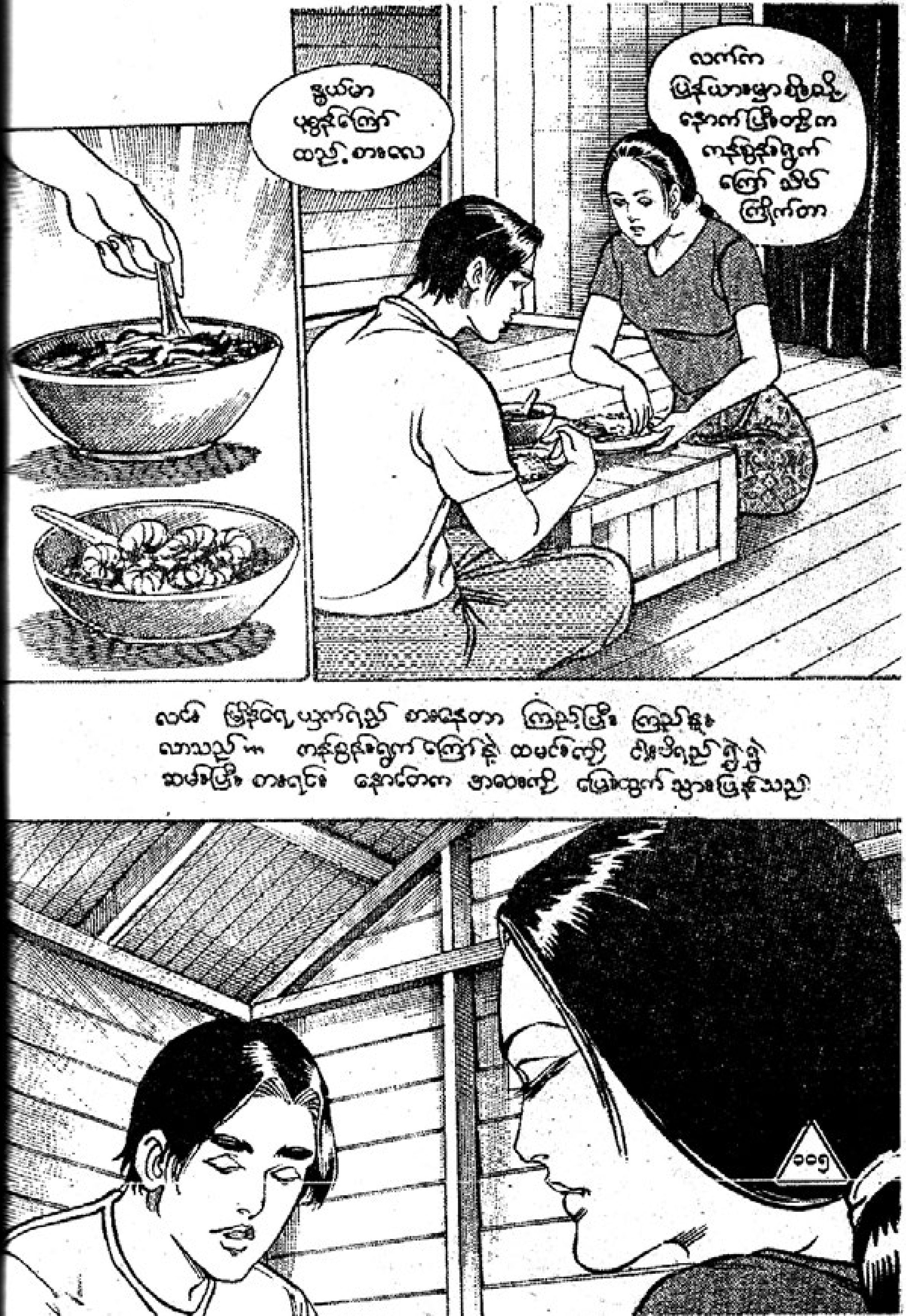
နွယ်မှာ
ပုဇွန်ကြော်
ထည့်စားလေ
လက်က
မြန်မာစားမှာဆိုလည်း
နောက်ပြီးတော့က
ကန်စွန်းရွက်
ကြော် သိပ်
ကြိုက်တာ
လင်း မြိုင်ရှေ့ယှက်ရှည် စားနေတာ ကြည့်ပြီး ကြည်နူး
လာသည်။ ကန်စွန်းရွက်ကြော်နဲ့ ထမင်းကို ငါးပိရည်ရှဲ့ရှဲ့
ဆမ်းပြီး စားရင်း နောင်တော ဘာလေးကို ပြောထွက်သွားဖြန်သည်

သေချာပါပြီအော ညည်းပုံ ကြည့်ရတာ အစောကြီး ကတည်းက ငါ့ရိပ်စားမိပြီးသား
ဒုက္ခပါပဲ ဒေါ်လေးမနို ရယ်...
ဗိုက်ကို ဖုံးထားရင်းက ညည်းတွား မိသည်...
အေးလေ ဘာလေးကြိုးစား ထားပါလား အော့... အခု မှတော့ ဒုက္ခတ မရနိုင်တော့
စားတာပါပဲ အခုပါတာလေးတွေ ဝယ်စားမိလို့ များ ဖာတူ မိသလား မသိဘူး

လင်ယူလို့ ဗိုက်ကြီးတာ အဆန်းလားအေ ... လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးမှာမှ မဟုတ်ဘဲ ... စိတ်ညစ်မနေစမ်းပါနဲ့ ...
မညစ်ဘဲ နေလား ဒေါ်ကြီး ညိုကြယ် စားဝတ် နေရေးက အဆင်မှ မပြေဘဲ
ညည်းယောကျ်ားကို အလည် ထွက်လာပါဦးလို့ ပေါ့အေ ... သူနဲ့ ရတဲ့ ဗိုက်ပဲ ... သူ ရှာကျွေးဖို့ သိရမှာပေါ့

ဝမ်းသာစရာ ထွန်းသော
လင်းကို ကြည့်ပြီး ...
စိတ်ညစ်တာတွေ ပျောက်သွား
သလိုပင် ... ...
မြေးတော့ အခါကျရင်
ပိုက်ဆံက ရှိတော့မှာ
ဝဲ့ အလုပ်ကလေးနဲ့
မဲ့မှုနဲ့ မရှိတော့
ခက်တယ် ...
မသိပါဘူး
နွယ်မှာ နေမကောင်းလို့
မှိုင်နေတယ်ထင်
တာ ...
လင်း မျက်နှာပျက်သွားပြီးမှ ...
လင်း
ရှာတာလည်း
လည်ရှိတော့မှာပေါ့
လင်း အသံက ပျော့နေပေမယ့်
ချမ်းမြေ့ အားရှိ သွားသည် ...

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အချိုရည် စက်ရုံတစ်ခုမှာ
လင်း ခေနတော့ အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ ချမ်းမြေ့လောက်
ဝင်ငွေ မကောင်းပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်ငွေ
ရှိလာတော့ အနည်းအကျဉ်း စုလာနိုင်သည်။
လင်းက ညနေပိုင်း
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်ပြီး
ချမ်းပို့ လက် ထိုင်ခဲ့
အပ်သည် ။ ။

ပုံးတွေ သယ်ရတာ ပခုံးကို အောင့်နေတာပဲ
လင်းပခုံးမှာ ညိုနေတာတွေ့ ရတော့ ချမ်းပုံ စိတ်မကောင်း ။
တခြား အလုပ် ပြောင်းလုပ် ပါလား လင်း
ဘယ် အလုပ်မဆို ဒီလိုပဲ နေမှာ ပါပဲ ။
သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း လင်းပခုံးကို အသာအယာနှိပ်ပေးနေ မိတော့သည် ။

အိုး
ငွေလေးရအောင်
အကြံ အဖန်
လုပ်ခဲ့ရတယ်
လင်းစကားကော အဆုံးမရှိ
အစမရှိဘဲ အံ့ဩသွား
ရသည် ...
ဘာတွေကြံ
အဖန်တွေ လုပ်ခဲ့
တာလဲ လင်းရဲ့
အားတဲ့ အချိန်
တနေ့ဆိုင်ကို အစ်မကြီးကို
ကူလုပ်ပေးရတာပေါ့ ...
မုန့်ဖိုးလေး ဘာလေး
ရတယ်လေ ...
ချမ်းမြေ့ကို
အပိုဝင်ငွေ
ကတော့
တခါခြားတခါ ချမ်းမြဲ
ရှိလာပါပေ ...

အခုတလော လင်မယားစပ်မှ တရုတ်စကြိုင် မမအကြောင်း ကြားရတာများလာသည် ။
တရုတ်စတွေ မှာနေတာ မြန်မြန် ပေးလို့ တဲ့ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ ဝယ် ကျွေးတာ ။ နှမမှာ စားရအောင် ထုပ်လာ ခဲ့တယ် ။
တခါတလေပေါ့ လင်ရေယ် ။ တခါက ဝမ်းကြီးနာ ဆဲ့နေတာ ဘာမှ မစားချင်ဘူး ။ ဒါနဲ့ လင်ဖြာ ဗိုဟ်မ ရှိတာ အဲဒီ တရုတ်ကြိုင် မမ သိရဲ့ လား ။
လင်းဟာ ဆီချက် ခေါက်ဆွဲ သိမ်းမတတ် ရယ်မိ လေသည် ။

ဟယ် …
အဒေါ် …
အမေ လိုက်လာ
တယ် …
အမေ့ကို မြင်တော့
မျက်ရည်တွေ
အိမ်နဲ့ ရစ်ဝဲလာ
သည် …
သမီး
မလာတော့ …
အမေပဲ လိုက်လာရ
တော့တာပေါ့
ဒေါ်ဒေါ်အမေ …
အိမ်ကို သွားရအောင်
သမီး တို့ကို
ခွင့်တောင်းလိုက်
ဦးမယ် …

လာချင်
တာပေါ့ အစမရှယ်
အပေက မလာရဘူး
ဆိုလို့ …
သမီးအ
ရှိတဲ့
လာပေါ့
မလာရဲပါဘူး
အစမရှယ် က တော်ကြာ
အမေနဲ့ တွေ့နေမှ
ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေဦးမယ်
အားလေ သမီးကို စိတ်
ဆိုးနေတာနဲ့ ပါလား
ဟင် …

အို ... သမီးကျယ်ဝန်း ရှိပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်း မှန် လာပြောတုန်းက နားကြီးစွင့် နေပ၊
အမေက ရယ်ရွှင်စွာ ပြောသည်
ဟေ့ ... အားသေးသေးလေး အမေ ဝယ်လာခဲ့တယ် ... ကျယ်ဝန်းဆောင် ဆိုတာ အားဆေးပါ မှ ...
မယူပါရစေနဲ့ အမေရယ်... သမီးက အထမဝတ်ကြိုကို မကျန်တော့နိုင် တဲ့ အပြင် အမေက ဖြန့် ပေးနေရတာ မကောင်း ပါဘူး ...

မိဘနဲ့
သားသမီးပဲ
မကောင်းစ မရှိပါဘူးအော
ယူစမ်းပါ မအေက
ဝေးတက်ဖေးချင်လို့ ဝယ်လာ
ခဲ့တာ ပေါက်
ဪနဲ့
သမီး မွှေလို့
မှားမှီကော
ရှိရဲ့လား
ရှိတော့
ရှိနေတာပါပဲ
အမေ့ရယ်
အမေ့ကို
ပြောရတာ
အားမရှိ ...

လင်းလင်း ကော အလုပ် လုပ်ရဲ့လား
အမေက ပျူပျူ ပန်းပန်း မေးသည် ...
လုပ်ပါတယ် အမေ... ဒါပေမယ့် ရေးတာဆိုတော့ ဘယ်သိပ်ရမလဲ
အမေတို့ကော အဆင် ပြေကြရဲ့ လား ...

ပြေပါတယ်ဗျာ အမေက ကိုဖြိုးကြီးတို့ ဆိုင်မှာ သယ်ဖို့နေရာ ဝင်လုပ်နေတယ် လေ…
တစ်သက်ဒွန့်တစ်ကိုယ် အပြင် အလုပ် ထွက်မလုပ်ဖူးတော့ အမေ … အလုပ် ထွက်လုပ် နေတယ် ကြားတော့ ရင်ထဲ မကောင်း
ထမင်းချက် ဟင်းချက်တော့ အလဝန်မကူ လုပ်ချင်း ရတာပေါ့ … သူလည်း လုပ်ရှာပါတယ်

အဖေ ပြန်မယ်ဆိုတော့
အဖေ့ကို ကျွေးသည့်လေး
ကန်တော့ သော်လည်း
အဖေက လက်မခံ ။
မိုးမှားဖို့သာ
ရှုထားစေပါ
ဖေ ။
အဖေက
အတင်းပြန်
ပေးသည် ။
ပြန်ခါနီး
ရင်ကို စိုက်ကျ
ထွက်သွားသော
သမီးလက်ကို
တင်းတင်းဆုပ်ကာ
အဖေ မျက်ရည်
ကျတော့ ရှုံ့မဲ့
လည်း ငိုမိသည်

အဆင်လေးက တယ်လှပါလား ။ အသားကလည်း ချောနေတာပဲ ။ ဘယ်လောက်ပေးရ သလဲ လင်း
အမှား လက်ဆောင်ပေး တာပါ နွယ်မာ ရ ။
ကောင်းတာပေါ့ ကလေး အနှီး ထုပ်ရအောင်
ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်တော့ လင်းမျက်နှာ ပျက် သွားသည်။
၁၂၀

အခုတလော လင်း ဖိနပ်အသစ် အဝတ်အစား အသစ်များ မကြာခဏပါလာ တတ်သည် ။
လက်ဆောင် ရသည်ဟုသာ ပြောတတ်သည်
နွယ်မှုလက် အပ်သည့်ငွေ ကတော့ တစ်ပြားမှ ပိုလျှံ မလာခဲ့ ။ တစ်ခါတရံ အပိုသုံးလိုက်မိလို့ ဆိုကာ ချေးငွေတောင် ပေးချင်သေးသည်

ကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရတော့မှ
အချိုး မပြောင်းသေး... လင်း
ဘယ်အချိန်မှ သိတတ်မှာလဲ
လင်းရေ့ အနှီးလေးတွေ ဝယ်ခဲ့ ထားရ အောင်
အင်းပါ...

ကလေးက ထွားလွန်းသည်မို့
ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးယူရသည်။
ချမ်းပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်နေသည့်
ကြားက အမယ်လေးတစ်ခွန်း မဟ
အောင် အံကြိတ်ထားသည်။
ဝါး ။
ကလေးငိုသံကြားမှ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ
အကြောအချင် များကို လျှော့ချ မိသည်။

ငါ့မှာတော့
သူများသော မွေးပေး
မှုတာ ။ ကိုယ့်သမီး
ကျတော့ မမွေးပေးရဲဘူး
ကြည့်လည်း မကြည့်
ရက်ဘူး
အမေက ခုမှ အခန်းထဲ
ပြေးဝင်လာသည် ။ အခန်းဟု
ဆိုသော်လည်း ပိတ်ခြာတာနှင့်
လိုက်ကာများ စောင်များ
ကာမန်းတောတန်း ကာလိုက်
ရသော အခန်းဖြစ်သည်
၁၂၄

ညီမငယ်တွေက ဝိုင်းကာ
ကလေးငယ်ကို အလုအယက်
ချီချင် နေကြသည် ...
နီတာ့ပေါင်ပေါ်
တင်ပေး ...
နီတာလည်း ချီချင်
တာပေါ့ ...
ညီမထွေးလေးကား
သူ့အလှည့် မရောက်
သေး၍သာမျှ တမောမော
စောင့်နေသည် ...
မပြန်ကြ
သေးဘူးလား ...
ဒီမှာ မိုးရေးသည့်ဒေါ်ဒေါ်
ကြိုက်လိမ့်မယ် ...
နက်ဖြန် မိုးအုံ့နေ
တာနဲ့ ...
နေပါစေ
အမေရယ်

ငါ့မြေးက သူ့အဘိုးနဲ့တူတာ အေ့။
တော့မျက်စိထဲ စွဲနေတာကိုး ။ တူတယ်ထင်မှာ ပေါ့။
လက်သည် ဒေါ်ကြီးညိုက အမေ့ကို ကျီစယ်သည်။
အဟုတ်ပြောတာ မျက်ခုံးမျက်ပန်တောင်းတာ ... နှုတ်ခမ်းလေး ပါတာက သူ့အဘိုး အတိုင်းပဲ ...

ဖြူတာကတော့ သူ့အဖေနဲ့ တူတာ နင့်အဖေနဲ့ တူရင်တော့ နင်လည်း သုံးစားလို့ ရမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး
ဒေါ်ကြီးညိုက ကလေးကို ပြောသည်
ညည်းကလည်း ငါ့မြေးကို မစိုး မစွပ် ...
အမေက မခံနိုင် ... ဒေါ်ကြီးညိုက တကဲ့ပိုလျှော့သည့်လို့ မျက်စောင်းခဲကာ ရယ်နေသည် ... ...

ငါ့ခမြေးအတွက် အချိုး ဘုံးထုပ် ဝယ်လာခဲ့တယ် သူ့ အတွက် ပုဆိုးဟောင်း လေးတွေလည်း ပါ လာတယ်
အခုမလည်း ပိုက်ဆံတွေ ကုန် နေပြီ ...
မမြော်နဲ့အော နို့ထက်မက ဝယ်ပေး ချင်တာ ... ပလုတ်တုတ် ကျောက်ချက်လေးတွေသည်း ဝယ်လာချို့မယ်နော် ငါ့ မြေး ...
ဘာမှ မသိတတ် သေးသောကလေး အခုမှာ ဖြို့ နေသည်...

လင်းကေတော့
ချိတာ ဖိုးတာမရှိသောပိသုံး
သားကို ပြုံးပြုံး တမိမ့်စိမ့်
ကြည့်နေတတ်သည် ။
လင်း တစ်ခါမှ ချိတာ မတွေ့ရ သေးဘူး
ငှုးပေါက်စူမှာ ဆိုလို့ ။
ကလေးအောင်ဖေပဲ လင်းရယ် ။ ငှုးပေါက်စူလည်း ဘာဖြစ်သေးလဲ
လင်းက ရယ်နေသည် ။

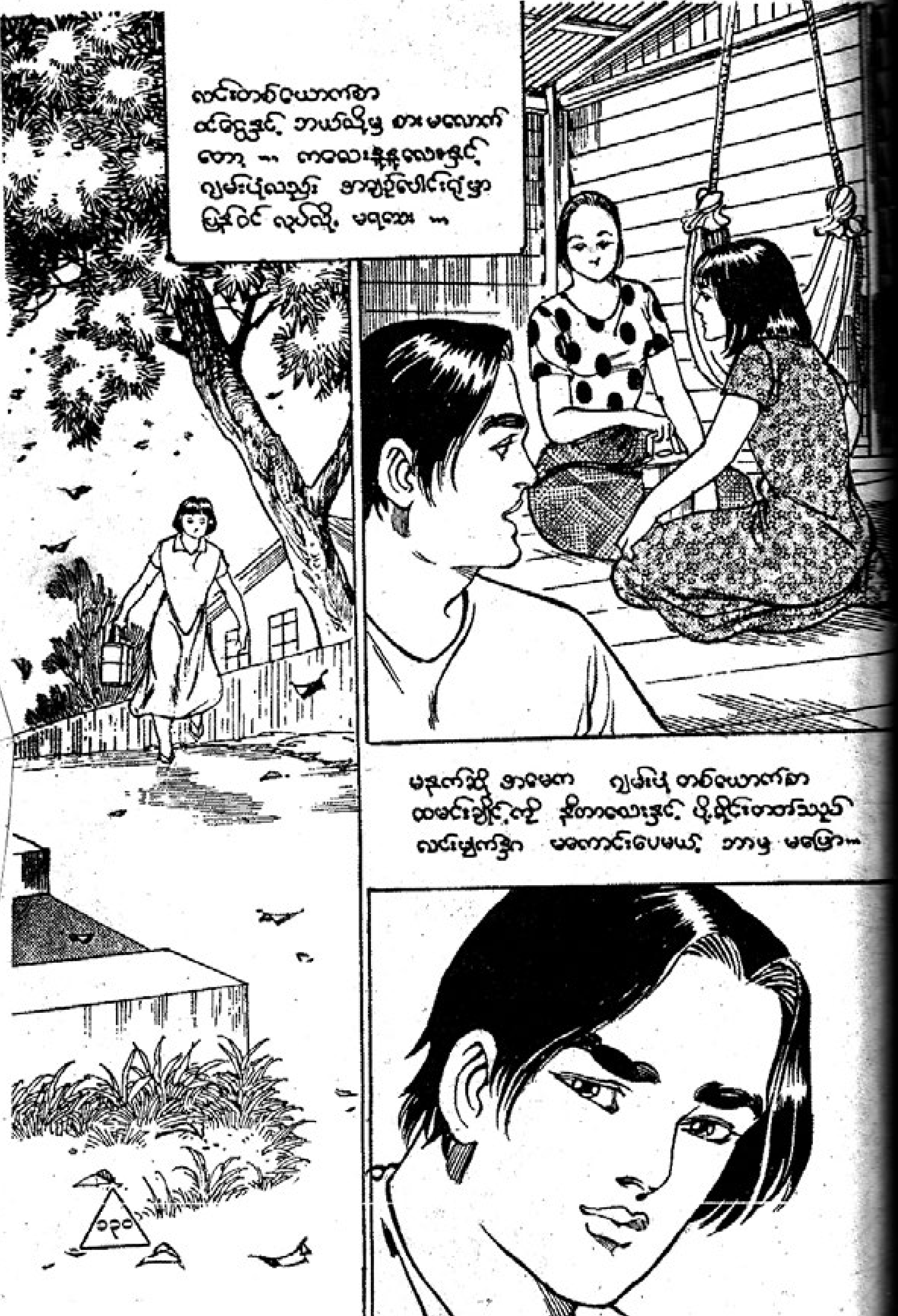
လင်းတစ်ယောက်စာ
ထမင်းနှင့် ဘယ်သို့မှ စားမလောက်
တော့ … ကလေးနှစ်လေးနှင့်
လျှမ်းပုံလည်း အချုပ်ပေါင်းပို့မှာ
မြိုင်ဝင် လုပ်လို့ မရတော့ …
မနက်ဆို အာဝမတ ဂျမ်းပို တစ်ယောက်စာ
ထမင်းချိုင့်ကို နှိတ်ကလေးနှင့် ပို့ရိုင်းတတ်သည်ပ
လင်းမျက်နှာ မကောင်းပေမယ့် ဘာမှ မပြော…

လင်း ဘာဖြစ်မှာလဲ သွားတော့မယ် နွယ်မာ ...
ဘာဖြစ်လို့လဲ လင်း
နွယ်မာ တကူးတကချက်နေ ရမှာစိုးလို့ပါ
ဂျမ်းပို့ စိတ်ထဲ မကောင်းတော့ ...

သားသုံးလ ပြည့်တော့
ရှမ်းပုံ အလုပ် ပြန်လုပ်ရပါ၍
ပြင်ရ သည် ။
အချစ်ဦးပေါင်းလို
တစ်နေ့ကုန် လုပ်ရသည့်
အလုပ်မျိုးနှင့် တော့
မကြိုက် ။ ။
ဈေးထိပ်က ကုန်စို ဆိုင်မှာ မနက်ပိုင်း
တစ်ပိုင်း ဈေးကူ ရောင်းပေးရသည် ။
သားကို တာဝန်မှာ နို့ဘူးနှင့် ထားခဲ့ရသည် ။

နို့ရည်တွေက အဆက်မပြတ် ထွက်ကျလာသည်။ သားလေး မအေ့ကို ဘယ်လောက်တောင် မျှော်နေပြီလဲ ။ တွေးကာ ရှုံ့မဲ့ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။
မိမိ ချော့ကောင်းက ပြန်လာချင် ကလေးက ပုခက်ထဲမှာ အိပ်ပျော် နေတော့မည်။
၁၃၃

အိပ်တာ ကြာပြီလား ဘွားတင်နွဲ့
အခုတင်ဗျာ … ဂျစ်ကျိုး ထမင်းနဲ့ပြီး အိပ်သွား လိုက်တာ … ထမင်းခွဲကျွေးတဲ့ အကျင့် လုပ်ပြဗျာ … ထမင်း တစ်ရှ ရှင်အောင်းတာ
ရော့ … ဘွားတင်နွဲ့အတွက် လက်ဖွဲ့ရည်ပို့
တင်မြကားနေသော နှင်းရည်ကို သုန်ထုတ် ပစ်ခဲ့ရ သည် … ကလေး နဲ့ ဆာချိန်မှာ မိမိက မှာ … မိမိနဲ့တိုက် ချင်တော့ ကလေးက အိပ်ပျော် နေပြီ …
တရွှဲတချော် တွေ့ပါလား သားရယ် …

တစ်ရက် လင်းပြန်မလာ ။ သူငယ်ချင်းတွေ
နဲ့များ ခရီးတွေ ဘာတွေ ထွက်သွားသလား ။
မိမိကို အာသိပေးတဲ့ ဖို့တော့ ကောင်းသည် ။
နောက်ရက်
တွေလည်းပါ
ပြန်မလာတော့ ။
ဂျမ်းပုံလိုက်ကာ
စိုးမိုးရတော့
သည် ။

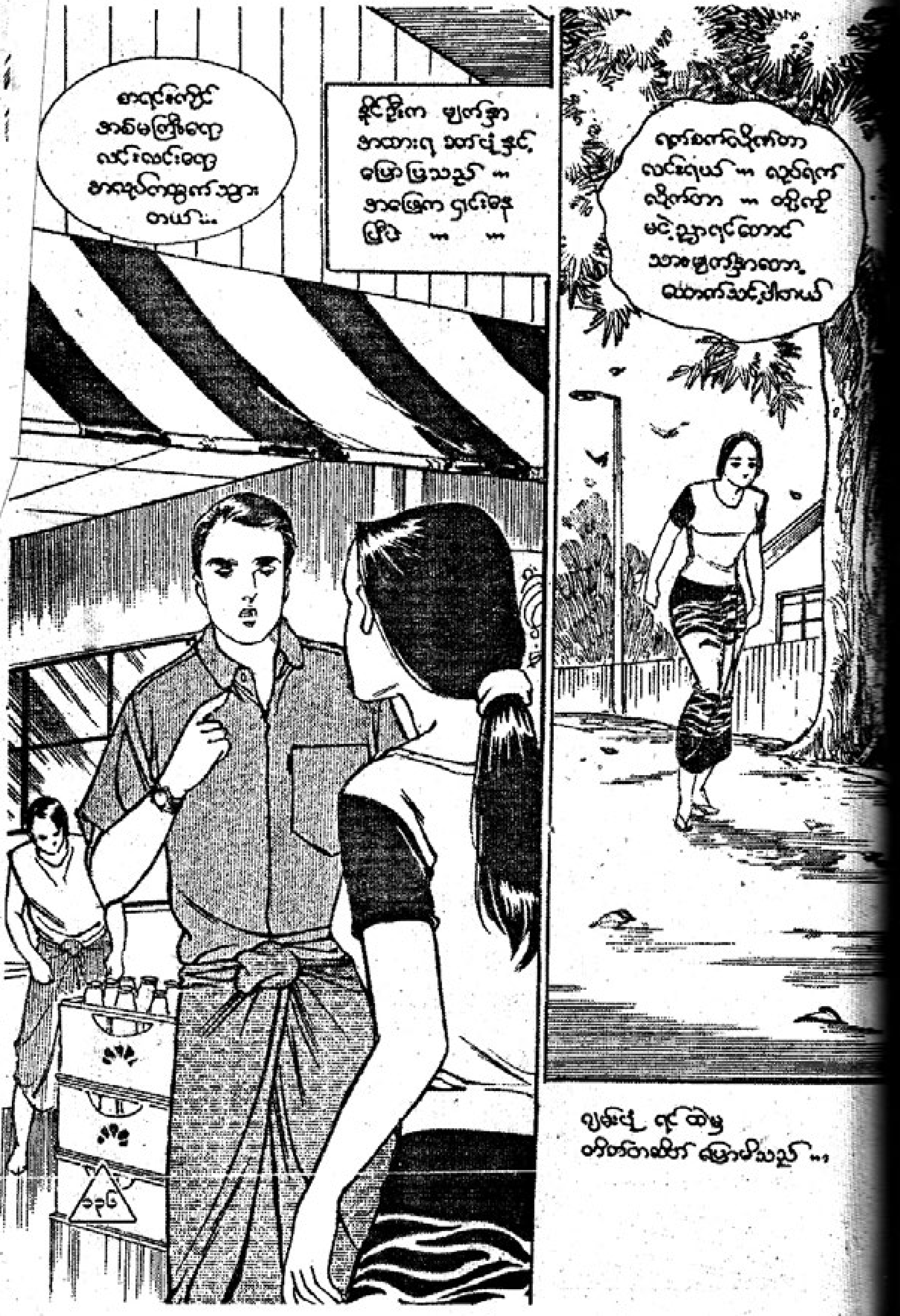
ဟာရင်းကြောင့်
အသိမကြိုးရော
လင်းလင်းရော
ဟာရည်ကလွှတ်သွား
တယ်...
နိုင်ဦးက ဗျက်ချာ
အသားရ ခတ်ပုံနှင့်
ပြောပြသည် ...
အမြောက ဂုဏ်ခံနေ
ပြီ ... ...
ရှာခက်လိုက်တာ
လင်းရုပ် ... လွှဲရက်
လိုက်တာ ... ဝဲ့ကို
မငဲ့ညှာရင်တောင်
သားစွတ်ခွဲတော့
မေတ္တာသင့်ပါတယ်
ချစ်ပို့ ရင်ထဲမှ
တိတ်တိတ်ဆိုက် မြောမိသည် ...

သားအဖေကတော့ ထားပစ်ခဲ့ပြီ … အားမငယ်ပါရ ဘူးနော် သား … အမေ တစ်ယောက်လုံး ရှိတယ် …
သားလေး မိဘ ပြည့်စုံနေရတဲ့ ကလေးတွေလို ထားနိုင် အောင် အမေ ကြိုးစား မယ် … သား စိတ်အား မငယ်ပါစေရဘူး
သားလေး တတွတ်တွတ် ပြောနေမိသည် … သားကာ မြို့နေတယ် ထင်သလား မသိ … တခိခိရယ်နေ သည် အံကို တင်းတင်း ကြိတ် ထားမိသည် … မျက်ရည် မကျ စေရ … …

တခါတုန်းက … ဈေးရောင်းရာမှ အပြန် … သားရယ်သံကိုးကို ခပ်ခပ်ကလေး ကြားနေ ရတာကြောင့် အာသည်းယား မိတင်နိုင်ယ့် အိမ်ကို ပြေးလာခဲ့သည်
ဟင် …
အိမ်ခါပါက်ဝမှာ ခြေလှမ်းတုံ့ တုံ့ဆိုင်း ရပ်ကာ မှင်သက် သွားရသည် … သားလေး ချော့မြှူ ကျီစယ် နေတော့ အာဒမ … …
၁၃၈

အဖေက ပြုံးလျက် ကြမ်းနှုတ်ဆက် သည် ... ...
ပြန်လာပြီလား သမီး ...
အမေ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင် ... ၍ အငေး မိသည်
သူ့အဘိုး လာတာနဲ့ ငါ့ အကဲမခံဘူး ဟေ့ ...
ဒါပါပဲလေ ... ဘိုးဘောက်ကို အခု ကတည်းက ညာစား နေတာ ...
ဘွားတောင် ၌ ကလည်း မြှောက်တက်သည် အဖေကလည်း မြှောက်မြှုပ်သိလျက် ဘဝင်တွေ့ ရန သည် ...

အဖေနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ သမီး ...
အဖေ့ စကားကို ခေါင်း မညိတ်ဘဲ ...
မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ အရည်အချင်း ဘယ်လောက်ပဲ ရှိရှိ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်လို့ မကောင်းဘူး ...
ပြီးတော့ သမီးမှာ အဖေရှိတယ် အမေ မသေသေးဘူး ငါ့ သမီးနဲ့ ငါ့မြေးကို ငါ ကျွေးနိုင် ပါတယ် ကွ ...

စကား တစ်လုံးမှ မဆိုဖြစ်
အမေ့ ခြေထောက်ကို
ကျုံး ဖက်လိုက် မိသည်...
ဒါကို တင်းတင်း ကြုပ်ထားကာ တကာသည်း
အမေ့ ခြေမျိုးမှာ မျက်ရည်စက်တွေဖြင့်
ရွှဲနစ် သွားသည် ... ။
သမီးကို
ခွင့်လွှတ်ပါအမေ
သမီး သိပ်မိုက်
ခဲ့ပါတယ်

မောခဲ့ရသမျှ အဖေ့အိမ် အရောက်မှာ အမောပြေသွားသည် ။
သူ့အနာဂတ်မှာလည်း သူ့အဖော်တွေ ရှိနိုင်လည်း နေသည် ။

အဒေဖက ကျွေးထား နိုင်တယ် ဆိုသော်လည်း ချမ်းပိုကတော့ ဘာရယ်ပါရ မလဲဘဲ ထိုးစားနေသည့် ဘူမျှားဆိုင်မှာ အကူ ရောင်းပေးနေတာက ကလေးမုန့်ဖိုး လောက်ပဲ ရတာ ဖြစ်သည် ...
အမေ ... သမီးကြော်သွန် ရောင်းချင်တယ် ... အဲဒါ အရင်းဘယ်လို ရှာရမလဲ ...
အမေ့ကိုပဲ အပူကပ်ရ တော့သည် ...
နေဦး မဝင်းဆီမှာ ငွေသွားချေး ပြောပေး ကြည့်မယ်

မာမီရေ ။
သယ်ပိုးကျပ်သား
တစ်ရာ မဟုတ်ဘူး
ဒီမှာ နှစ်ဆယ်သား
တစ်ရာနဲ့ပေးနေ
ပြီ ။

ချမ်းပိုက သတိတလေး
အော်ရောင်းသည် ။

ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်
ဆိုင်ခ မပေးရတော့
ဈေးဦးက
ရောင်းချင်သည့်
အာဒွပုပ်လေး
တွေက
တစ်ဈေး ဒွင့်
ရောင်းရ သည့်
အာဒွပုပ်လေး
တွေက ဘယ်ဈေး.
လဲ ...
အဓိကသားရှိမှ
အထဲမှာ အလကားကြီး
ချက်ပြုတ်ချက်ရင်
ဘာမှ မဖြစ်ဘူး

ချမ်းပို့တဲ့ သားအမိ
ရောက်လာတာနဲ့ပါက
အမေလည်း ဒိုင်မြဲတို့ဆိုင်
မသွားတော့ ...
မြေ့တစ်ဖက် နဲ့
ဖုက်ရ မြွတ်ရုံ့
ဖြစ်တွက်တာတောင်
မရှိက်ဘူး ...
ဈေးဖိုးပေးတိုင်းလည်း
သဘောလောက်သာ
ယူ သည် ...
အမေ
ဈေးဖိုး
ဒီနေ့ပဲ
ပေးအော ... ကလေး
အသုံးစရိတ်လေး
ရှိသည် ...

သားရေ ။
ဈေးရောင်းရာက ပြန်လာလို့ အသံပေးလိုက်လျှင် ပေါက်စလေး ဗျာလည်ညံနေအောင် သားလေးက အမေကို ရှာတတ်ပြီ ။
ဪ သားလေး မေကြီးကို လွမ်းနေတာလား ဟုတ်လား ။ မေကြီးက သားအတွက် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရှာနေတာ
အင်္ကျီ သစ်သစ် လေးတွေလည်း ဝယ် ပေးမယ် ။ မုန့်မုန့် တွေလည်း အများကြီး ကျွေးမယ်နော်

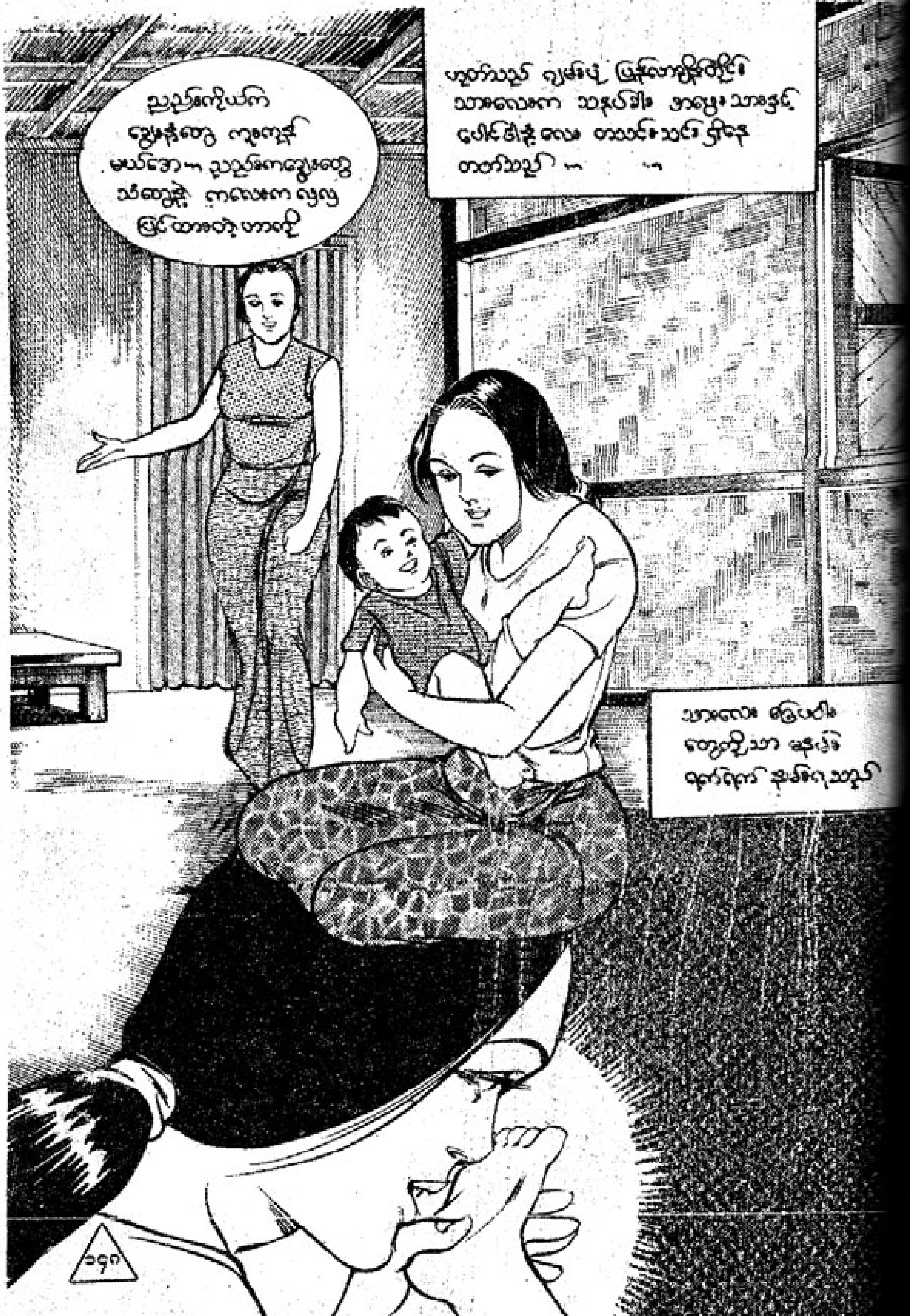
ဟွတ်သည် ဂျမ်းပို့ ပြန်လာချိန်တိုင်း သားလေးက သနပ်ခါး ဘလူး သားနှင့် ပေါင်ပေါ်နံ့ လေး တသောင်းသောင်း ရှိနေ တတ်သည် — —
ညည်းကိုယ်က ရွှေနှံတွေ ကူးကြည့် မယ်ဒေါ — ညည်းကလေးတွေ သိတော့နို့ ကလေးကော လှလှ မြင်ထားတဲ့ဟာကွဲ
သားလေး ခြေပေါ် တွေ့ရှိသာ မနှပ် ရက်ရက် ဆွဲဖက်ကသည်

မကြီးသာက
မကြီးနဲ့ မတန်
ဘူး
အေးလေ …
နေတာပဲ

မိုးကျလာတော့ ကြက်သွန် ရောင်းရတာ အဆင်မပြေတော့ ကြက်သွန်ဆိုတာ မိုးအမိ မခံ ... အပြင်တန်းမှာက ဆိုင်အမိုး မိုးနှင့် မှာ...
မိုးစိပ်စိပ်ကျလာတာနှင့် ဈေးသိမ်းရသည်...
မိုးရယ် မရွာပါနဲ့လား

အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ ဂျမ်ပုံ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ထိုင်နေ မိသည် ...
စိတ်ပျက်တယ် အမေရယ် ... မိုးတွင်းမှာ ဘာလုပ် စားရမယ်ဆိုတာ မသိတော့ဘူး
ကြား ဟင်းခါးလေး... မုန့်ဟင်းလေး ရောင်းပါလား သမီးရဲ့ ... မိုးတွင်းဘက်ဆို ရောင်းကောင်းတယ် ... ညနေခင်းလေးပဲ ထွက် ရှာ ...

ထွက်ရောင်း
ရမယ့် ဟာမျိုး
ဝါသနာကို မပါတော့ဘူး
အမေရယ် ...
စက်ရုံတွေမှာလည်း
ပြန်မလုပ်ချင်တော့ဘူး
ရှိတဲ့ အရင်းအနှီးလေးနဲ့
ဈေးပဲ ရောင်းစားချင်
တော့တယ်
ဈေးရောင်းစ
ရှိတဲ့ သူက ဈေးပဲ
ရောင်းချင်တော့တာ အရှုံးပဲ
မနက်ကြီး အိပ်ရာစောစောထ
ရမယ် နေ့လယ်ခင်းကျ
အိမ်မှာ ပြန်နားလို့
ရတယ်

လက်ထဲမှာ ဓာနည်း အကျပြု ရှောင်းပါပြီ ဆိုတော့

ဂျမ်းပုံက ဈေးရောင်း ဖို့ပဲ အားသန် နေသည် ။ ။

တင်ရွက်ကို
ကျောင်းပါလား သမီး
မာန်တို့ ကျောင်းတော
တော်ကျိုး ကျန်သတဲ့
တစ်မယ်ကောင်းပဲ
ကျောင်းချင်တယ် အမေ
ပီးကျုပ် တစ်သယ်
မြတ်ကြိုး လွှမ်းလိုက်ကလီ
ကျောင်းရတာမျိုး သမီးနဲ့
မကြိုက်ဘူး
ခေါင်းရှုပ်
တယ်

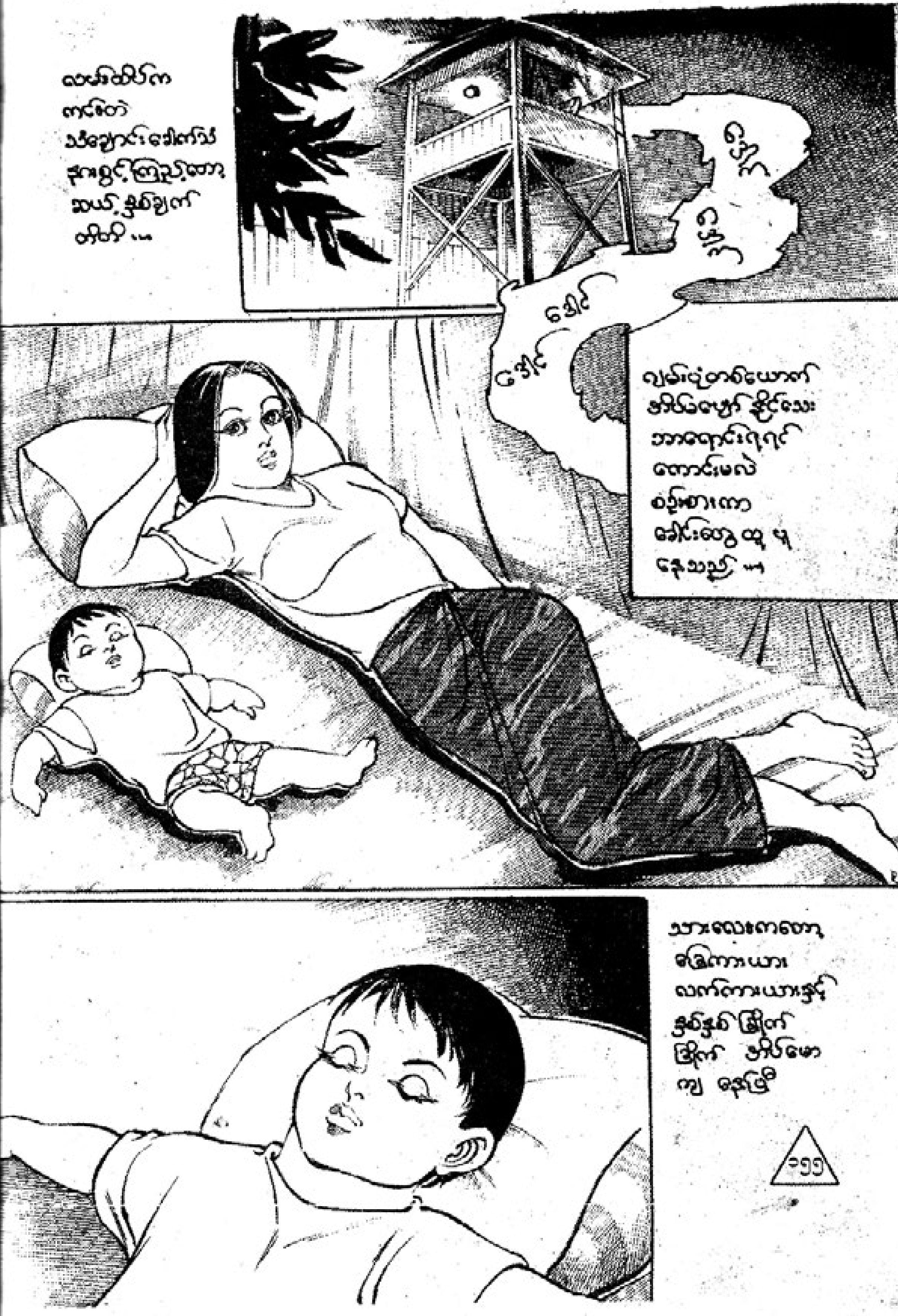
ထောင်ထိပ်က
ကင်းတဲ
သံချောင်းခေါက်သံ
နာရီပြန့်ကြည့်တော့
ဆယ့်နှစ်ချက်
တိတိ ...
ဒေါင်
ဒေါင်
ဒေါင်
ဒေါင်
ယမ်းပုံတစ်ယောက်
အိပ်မပျော် နိုင်သေး
ဘာရောင်းရရင်
ကောင်းမလဲ
စဉ်းစားကာ
ခေါင်းတွေ ထု မှ
နေသည် ...
သားလေးကတော့
ခြေကားယား
လက်ကားယားနှင့်
နှစ်နှစ်ခြိုက်
ခြိုက် အိပ်မော
ကျ နေပြီ

အမယ်လေး
သမီးရယ် ... တခြား
အလုပ်လေးများ
လုပ်စားပါဦးလား
အမြတ်များများ
ကျန်မယ့် အလုပ်မျိုးပဲ
လုပ်ချင်တယ်
အမေ ...
ညည်းပါဒ္ဓယ်တွေ
မလောဘကလေးနဲ့
ကြီးပါ့ ...
ကြိုးရမယ်အမေ
အမေ့ မြေ အတွက်
မကြိုးလို့ မဖြစ်
ဘူး

သားလေးမှာ ဂျမ်းပုံကလွဲလို့ အားကိုးစရာရှိတာ မဟုတ်ဘူး
အမေတို့ အဖေတို့ကလည်း အသက်ကြီးပြီ
သားလေးရွှေရေး ပြောလျှင် အဖေမ မျက်နှာ မကောင်းလျှင် ငြိမ်သက်ကာ ဂျမ်းပုံ ကောက်ကို နှာထောင် သည် ။ ။

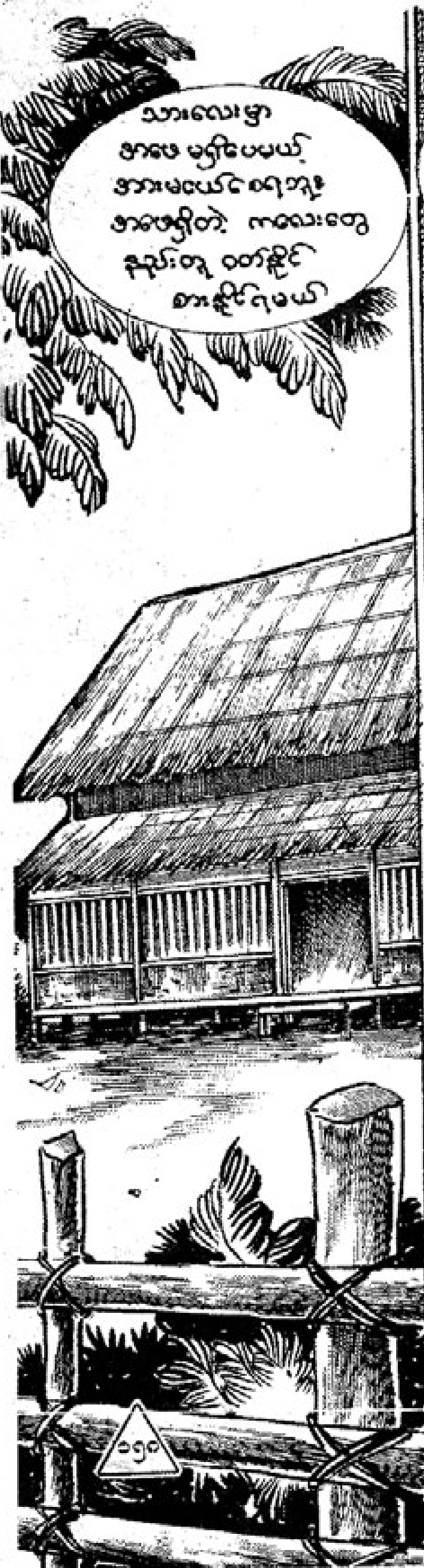

အမေက ချမ်းပုံကို ငေးကြည့်နေသည်...

မကောင်းတဲ့
အလုပ်မဟုတ်ရင်
ဘာမှ သိက္ခာကျစရာ
မရှိပါဘူး အမေ
ရယ်…
ဩ မြေး
လူပြောသူပြော
ခံရမှာစိုးလို့ ပြော
တာပါတော့…
အမယ်လေး
အမေရယ်… ငါးကျောင်းလို့
ငါးမိမ်းသည်မသွားလို့
အပြောခံရ တော့ကော
ဘာဖြစ်သေးလဲ

ဂျမ်းပုံက ကိုယ်ကို မတ်ကာ
မျက်ခုံးကို မော့လိုက်သည်။

သားတော
သူ့ အမေလို စိတ်ဓာတ်
မပျော့ညံ့ စေရဘူး အမေ
တာဝန်လည်း မဲ့စေ
ရဘူး ...
အောက်သက်ကြွေအောင်
လုပ်ပုံ ရိုင်းရှာ ... သားတစ်
ယောက်တည်း ရှိတယ် ဆိုပြီ
အလို လိုက်ထားမယ့် အမေမျိုး
မဟုတ်ဘူး ...
ညည်းကလည်းတော
ညည်းစိတ်ကြိုက်ပဲ
အမေက သူ့မြေးကို
ရှိစေမယ့် စကားပြောတော့
ဖြူရူ ရှင်သည် ...

သား သူ့အဖေလို မဖြစ်စေရဘူး ။ ကျွန်မရဲ့ သားတော့ ကျွန်မပဲ လို စိတ်ဓာတ်ရှိအောင် ပျိုးထောင်ပေးထား မယ်ပါ ။
ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ မပေါင်းနိုင် ရအောင်တော့ ကျွန်မပဲ ကြိုးစားရမှာပေါ့
သားအဖ အကြောင်းပြောမိ တော့ လင်းကို သတိရလာသည်
နာကျည်းစိတ်တွေ ရှိပေမယ့် တစ်ခါသာ ချစ်ခဲ့ဖူးတာမို့ လင်းကို မေ့ မရ ။ သို့သော် ။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံ ချင်တော့သည် ကတော့ သေချာသည်

ငါးဈေးမှာ ဝေလီဝေလင်း အမောက် တစ်သိုက် နှင့် ငါးသွားဝယ်ရသည် ။ ရောင်းခါနီးမှာ များများ မယူရ ။ ဥမ္မာထံက သိမှာ သင်ရသည် ။
ငါးဒန် များများယူ ငါးဒန်က အရိုးနည်းပြီး အသားများတယ် ။ ဈေးလည်း ချိုတော့ ဆင်းရဲသား အစား များတယ်
အင်း ။ ငါးမြစ်ချင်းနဲ့ ငါးကြင်းတော့ မှာယူ လိုက်မယ်နော်
ငါးကြင်းကို အကောင်လှတာ ရွေးယူ ။ ငါးကြင်းက သူ့ရွေးတာ ။

ဥမ္မာစန်းတို့လို ဘဝတူချင်း ကူညီပေးမသူ ရှိသလို
မရှိ သူ တွေလည်း ရှိတာဘဲ စမြို ...

ဆိုင်ကား ဈေးအတွင်းဘက်မှာပဲ နေရာရတော့
သည်မို့ လူအလာနည်းသည် … ဈေးထိပ်
မှာလို လူမကျ … သို့သော် … ကိုစွမှရှိ
ဈေးချိုရောင်းသည် … အမြတ်နည်းနည်း
နှင့် များများရောင်းတည့်အောင်
ကြိုးစားရသည် ။ ။
ငါးမြစ်ချင်းတွေ
ငါးကြင်းတွေ လတ်
ဆလား မမေးနဲ့နော်
ပါးဟက်ကို ကိုင်နေ
တာ ။
ချမ်းပုံ ဘာသာပီတရ
ဖောက်ပိုက်သည် ။

ဒီမှာ ငါးဒန်တွေ
ဈေးချိုသလား မမေးနဲ့
နှစ်ရာဈေး ရယ် ...
ဈေးသည်၊ ချိုရမယ် ...
အသေးလည်း ဖြည့်ရမယ်
ဘော်ဒါတို့ ရေ ...
သူတကာထက် ငါးဆယ်လောက်
ပျမ်းပို မှာပြီ လျှော့ချလိုက်သည် ...
ပြီးတော့ ...
လုံးမှ အလေးမချို ...
အလေး မချိုသည့် အမြင် အဝအန
လေးများကို အဆစ် အဖြစ်ထည့်
ပေးလိုက်တော့ ငယ်သူ သဘောတွေး
ရော့ ...
ဒါလေး အဆစ်
ထည့်ပေးလိုက်တယ်
နော် ... ညီမလေး ...
နောက်လည်း အမြဲ
လာဝယ်နော်
၁၆၆

တနှစ်လလောက်ကြာတော့
လျှမ်းပုံ့ဆိုင်မှာ လူကျလာသည်
ဝယ်သူတွေ ဝိုင်းလာတော့
ပိုက်ဆံ သိမ်းရ အမောရတာ
တစ်ယောက်တည်းမနိုင် …
မနက်ပိုင်း ကျောင်းမရှိသော
သီတာကို မုန့်ဖိုးပေးကာ
အဖော်ခေါ်ထားရသည်
သေချာအမ်းနော်
သီတာ … ပိုက်ဆံယူ
ငွေလည်း စစ်ကြည့်မှယူ
အနွမ်းစုတ်တာတွေ
မယူနဲ့
အင်းပါ…
ဈေးသိမ်းရင်
ပဲပလာတာဝယ်ကျွေး
ရမယ်နော်
ညည်းကတော့
အတော်ပဲ …

သားရေ ။
အိမ်ပေါက်ဝမှ အသံပေး
လိုက်လျှင် သားက
ဝမ်းလျှားထိုး ပြေးလာသည်
အမယ်လေး
အမေ့ကို တွေ့လိုက်ရင်
မျက်နှာလေးက ပြုံးစို
နေတာပဲ အမေ့ကို
ပြေးသွားတာပဲ
သားရယ်
ဟယ် ။
ညည်းကကိုယ်က
ငါ့ညှိုကိုး နံကန့်ကွဲ့
ရေမိုး ချိုးဖြော့မှ
ချိတ်မိပါဘော

ဘွားဘွားကြီးနော် သိပ်သဒ္ဒါမနေနဲ့ ဆို
မေကြီးက ငါ့ကလေးကိုငါ ငါ့ညီမနဲ့ နံတာ ဆန့်သလားလို့ ပြောလိုက်စမ်း သားရယ်
သားက အားလည်းသဲမပေါင်း ရှုရှု ဂဲဂဲ အသံထွက် နေသည် ...
သားပေါ်က မွှေးမွှေးလေးကို မွှေးလိုက်သည် ...
ရင်ထဲ ကြည်မြစိမ်း သွား၏ ...
၁၆၉

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ပြောနေကြသော
ညီမငယ်များကို
အမေက လှမ်းဟန့် သည်

မကြီးရို့
စိတ်ဓာတ်တူမို့ပဲ
အရေးကြီးပါတယ်
ညီမလေး ရယ်
အင်း ...
မြင်ယောင်ပါသေးတယ်
ရုပ်က မချောသူရင်
အချောစား ... စိတ်က
မချောသူရင် အကြမ်း
စား ...
အလတ်မ ကြည်မြာ
စကားကို ညီမတွေ
ဝိုင်းရယ်ကြသည်
ဟား ... ဟား
ချမ်းမြ
မချိပြုံး
ပြုံးနေ မိ
သည် ...

တစ်ခါတလေ
တွေးလည်းမိ
လင်ကို လွမ်းမိတာ
ဝန်ခံ ပါသည် ...
ချွေးရောင်းရတာ
ပင်ပန်းလို့ မျက်ရည်
မကျမိပေမယ့်
လင်းပုတ္တ ဖြစ်သော
သားချစ်ရှာလေးကို
တစိမ့်စိမ့် ကြည့်မိ
လျှင်တော့
မျက်ရည်တွေ ဆို့တက်
မိပြီ ...
လင်းကတော့
ပျော်နေမှာပေါ့ ...
တရုတ်ကိုင် မယ
ရင်ခွင်ထဲမှာ ...
လယ်မှာ ဆော့တက်တိုက်
မိတာ ခဲလုံးလေး
တစ်လုံးရှိ
လျှပ်ပုံတွေ သားအာမိကို
မေ့နေ လောက်ပြီ ...

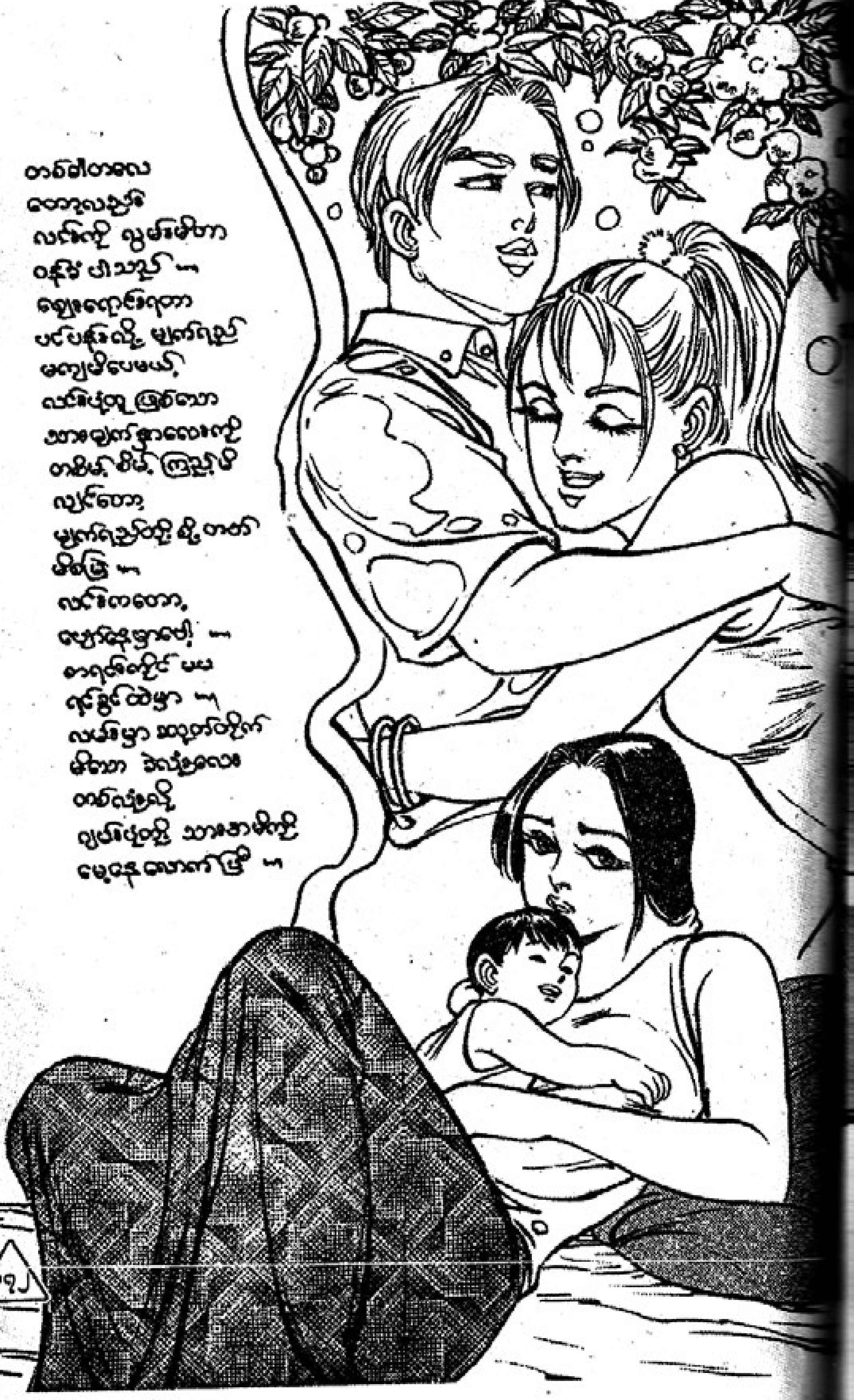

ဒီနေ့ လပြည့်နေ့မို့ ဈေးပိတ်သည် ။ အိမ်မှာ လူရှိသည်။ အဖေလည်းနားသည်
ငါ့ သမီးကြီးလည်း ပင်ပန်းတယ်ကွာ ။ အိပ်ရေးဝအောင်လည်း မအိပ်ရ ။ မနက် အစောကြီး ဈေးကို သွားရတာ
ကျောင်းဆက် တက်ဖို့ သမီးလျှောက် ဘဲ့ တယ်ရှု တော့ ရအောင် ယူမှ
သမီး ဦးနှောက်က ဈေးတွက် လောက်ပဲ တွက်တတ် တော့တာ အဖေ ။ ကျောင်းစာတွေ မမှတ် မိတော့ဘူး

အဖေ့ မျက်နှာက စိတ်မကောင်းဟန်
အထင်းသား ပေါ်လာသည် ။
သမီးကြီးကို ပညာတတ် ကြီး ဖြစ်စေချင်တာ
မိုက်ခဲ့ မိ တာကြောင့် အဖေရယ် အခုလည်း သမီး ဈေးရောင်းပြီး ပညာတော့ တတ်ပါတယ် နော် ...
အရိပ်ထဲမှာ သက်တောင့် သက်သာ နေစေချင်လို့ အဖေ ကျောင်းထားပေး ခဲ့ တာပေါ့ သမီးရယ်

ကိုယ်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးခဲ့မိတာကို အမေရဲ့ ... ညီမတွေ ပညာတတ်အောင် ပဲ သမီး ပံ့ပိုးပေးတော့ မယ်။
အမေ့ကိုသမီး နားစေချင်ပါပြီ ... သမီး ဈေးရောင်းတာ နဲ့တင် စားလောက် ပါတယ်
မဟုတ်တာ သမီးရယ် အမေ့ အသက် အငယ်လေး ရှိသေးတော ... အမေ အများကြီး အလုပ်လုပ် နိုင်ပါသေးတယ် ... နော် မိန်းမ ...
ဟုတ်ပတော် ငါ မုန့်ဖိုးတောင်းလို့ ဟစ်စကြွေလိုက် ဆမ်းပါ။
ရယ်ဒ်ချ်များ ညီစီ သွားသည်။

ငါ့မြေးအတွက်ပဲ ရှာမှာပါ ... ငါ့မြေးက မောင်နှမ မရှိဘူး ...
တစ်ကောင်ကြွက် ပေးမယ့် ကိုယ့်မြေးလောက် ပေါ် ကိုယ် ရပ်တည်နိုင်အောင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး တတ်အောင် သမီး ပုံသွင်းပေး မှာပါ အဖေ ...
ဟိုမိန်းမကော ကလေးဆီ လာသေး လား ...
အဖေမေးသော ဟိုမိန်းမမှာ လင်းအမေ ဖြစ်သည်

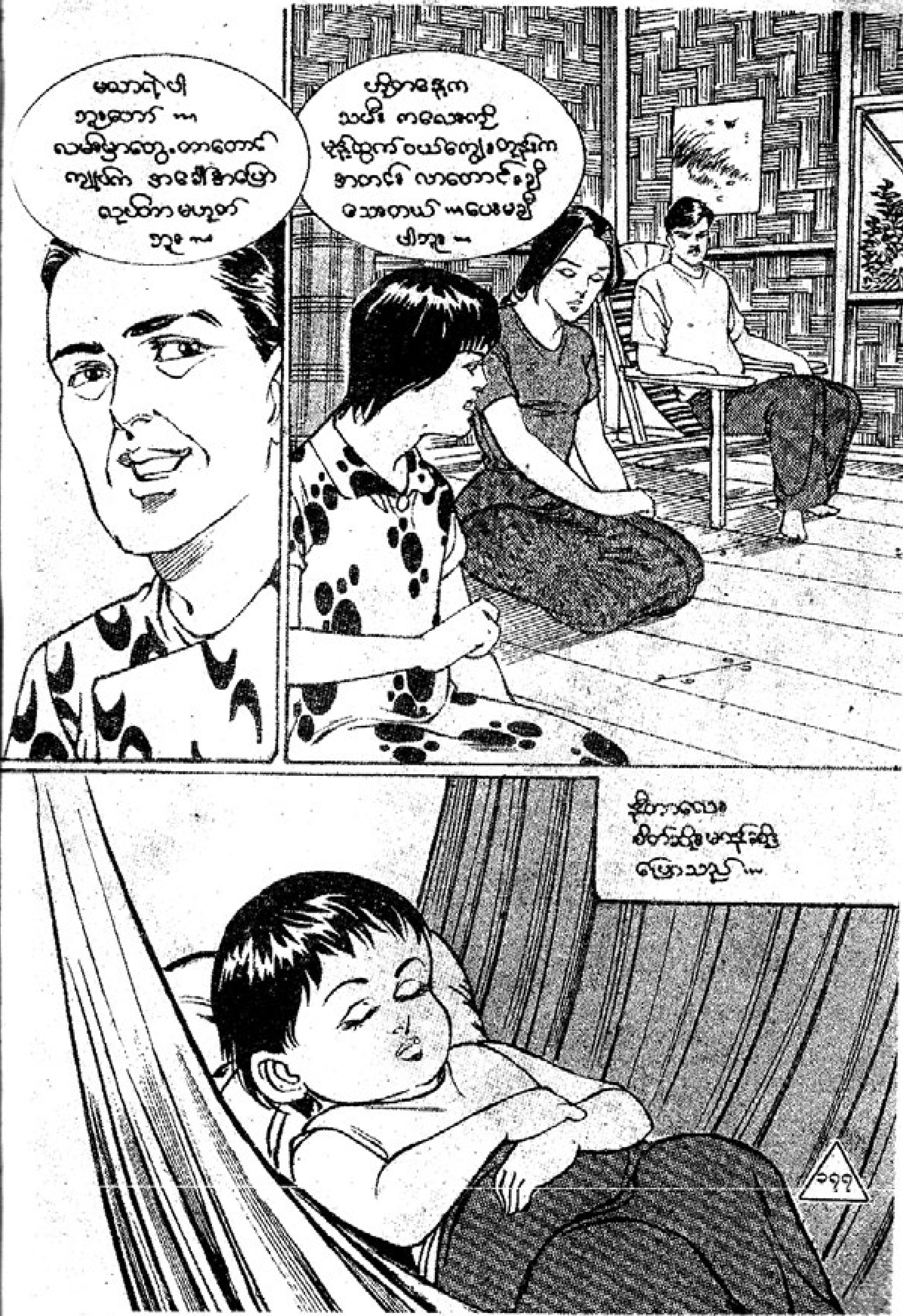
မသာရဲ့ပါ
ဘူးတော် …
လေမိုးမှာတွေ့တာတောင်
ကျုပ်က အဓေါ်အခေါ်ပြော
လေ့ယိုက မဟုတ်
ဘူး …
ပုဂ္ဂာဓနက
သမီး တဓလေးကို
မုန့်ထွက် ဝယ်ကျွေးတာကြ
ဒါတင်း လာတောင်းချို
ဓသာတယ် … ပေးမလို
ပါဘူး …
နိုကာလေး
စိတ်သိုမှ မှန်ခို
ပြောသည် …

ဆင်ခြေ မျက်နှာ ဆင်မည့် မကြည့်ဝံ့, ဖြစ်နေတာ ... သူ့ကို သား လုပ်ပုံ ဘယ်လောက် နှိုင်ချိုင်းထား သလဲ
လူမှာသနားတာ ယောကျ်ား မပီသတာ ထွီ ...
အသွားနဲ့ ဒီကောင် ပြန်လာရင် သမီးက ပြန်ပေါင်း မှာလား ပြန် လက်ခံ မှာလား
အဖေ့ကို ချစ်ရုံ ဖြည်းညှင်းစွာ ခေါင်းခါပြ လိုက်သည်

ဘဘ တစ်သက်စာ လုံလောက်သွား ပါပြီ အဖေရယ်… အခု သမီး ဘဘ အဆင်ပြေ နေပါပြီ…
သမီးက သံယောဇဉ် မကုန် သေးရင် ကလေး အကြောင်းပြပြီး ပြန် ပေါင်း နေမလား လို့ပါ…
အဖေက စိုးရိမ်ပုံ ရသည်…
အမေ တစ်ယောက် လိုရော… ဖအေ တစ်ယောက် လိုပါ သားလေးမှာ သမီး မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေး နိုင်ရင် သားဘဝမှာ ဖအေ ဆိုတာ မလိုတော့ ပါဘူး…

မအေ တစ်ယောက်စာ မေတ္တာကျက်လောက် မပေးမယ့် အဘိုး အဘွားနဲ့ အဒေါ်တွေ မေတ္တာက သားလေး အတွက် လုံလောက် ထွက်ရှိနေပါ သေးတယ်
သမီးတို့ သားအမိ ဘဝမှာ သူ့ အတွက် နေရာ မရှိတော့ဘူး အဖေ ... သူ မလိုအပ်တော့ ဘူး ...
အမယ်လေး မကြီးကလည်း ပြောတတ်လိုက်တာ ဝတ္တုရေးတာမို့ ကောင်းတယ်
အမေက နို့ဘူးကို ဖွေမိတာနဲ့ ...

မကြူမေပို အလေး ပြည့်ပြည့် လေးတော့ ချိန်နော်
စိတ်ချ အစ်မစိန် ချမ်းပုံက ဘယ်တုန်းက အလေးချို့ ဖူးလို့လဲ ညှာ ကောက်ထိုး ဖြစ်အောင် လက်ကတော့ ထိုးမချိန်ဘူး ...
ဒီမှာနော် ချမ်းပုံတို့က ဈေး ချိုတယ် အလေးပြည့်တယ် အာဆစ်ပေးတယ်
ချမ်းပုံက အစ်မစိန်ကို ပြောရင်း တစ်လက် စတည်း ဟစ်လိုက်သည်

သူ့ညီမစတာက
ဘာလဲ … ကောင်းသား
ချိတ်လိုက်တာနဲ့ … သူ့ညီမက
အင်းလေးပြည့်တယ် ဆိုတော့
ကျုပ်တို့က အလေးဦး
တယ်ပေါ့ မှတ်သား
ဈေးဆိုင်တဲ့ မိဘာက
အာသာရှုပ် ရှုံတွေ့
နေသည် …
ရှုမ်းပွဲဒိုင်က ကျိုသင့်
ဘက်က အမှား မရှိဘဲ
လာရန်တွေ့တာမျိုးတော့
နည်းနည်းမှ မခံချင်
ဘာဆိုင် သလဲ …
သူ့ညီ အလေးရှိတယ်လို့
ကျုပ် ပြောတာတဲ့ အထဲ
တစ်ခွန်းပါ သလား …
သူ့ညီ နာမည် ပါလား

လူ့ဗဒေါ့. ဒေါသချုပ်ကာပါပြီး တောင်းမပြောင်းနေတာ မသိဘဲ နေမလား ။ ညည်းက လူ့ဗါလွန်း ကာပြီ ။
ဈေးသည်တိုင်း ဒီလိုပဲ အော်ကျောင်း နေကြတာပဲ ။ ငါတစ်ယောက် တည်း အော်နေတာ မဟုတ်ဘူး ညည်း မဟုတ်ရင် မနာ နဲ့လေ ။
ညည်း ဘာစကား ပြော တာလဲ ။
မိမာ ဆတ်ဆတ်ခါ သွားသည် ။

နှုတ်က တော်တော်လေးပါဝါ ပါလား ...
အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ဂိုက်ကို ဆောင်းချင်နေ ရတာလဲ ... ကောင်မ မမျှားချင်ရင်လို့ကြည့် နေတာ ...
ငါက မှန်တဲ့ အတိုင်း ပြောတာပဲ ... ဘာဖြစ်လဲ ...

ပါရော့ကွာ ကျော့ညိုမကြီးက သူ့ခြံ မကျော်စေရလို့ မှာလို့ မြင်နေတာ ငါသိတယ်
ဒီလို လောင်းကောင်းချင်ရင် ငါလိုပဲ မှန်မှန် ကန်ကြန့် ရောင်းစား ပါလား
လျှာပါးဝလို့ တော်စမ်း
မိသင် ရှိန်ခဲ့ ရှော့ပြီးလာတော့ လှမ်း၍ လည်ပါ ဈေးတန်းထဲမှ ဓားကြီး ကောက်ယူ လိုက်သည်

မိစမ်း မလုပ်နဲ့ ။ ဈေးသည်အချင်းချင်း ဟာပါ ။
ချွမ်းပုံလည်း တော်ရော့ ။ လက်ရှုံ့ ခြေရှုံ့ တွေ ဖြစ်ကုန် မယ် ။
လူတွေ ဝိုင်းဝန်းဆွဲနေသည့် ကြားမှ မိစမ်းက မကြားဝံ့ မနာသာ ဆဲဆို နေသေးသည် ။
ဖြူမဆဲတတ်သော ချွမ်းပုံ့ ဒေါသတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ ဈေးလူကြီးများ ရောက်လာတော့ ချွမ်းပုံ့ လက်ထဲမှ ဓားကို တွေ့ဖြင့်ဖြင့် သိမ်းယူ သွားသည် ။
၁၈၆

ဈေးဒေါင်ဆိုင်တွင် ငွေကောက်နေရင်း ရှုံးမဖြစ်ပါဟု နှစ်ယောက် တည့် ဝိုင်း တွက်လက်မှတ် ထိုးခဲ့ ကြရသည် ...
နာယက
သမီးရယ် ဈေးရောင်းတာ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ရှုံးဖြစ် ရတယ်လို့
မှန်တဲ့ အတိုင်း ဖော်ရောင်းတာကို သူ့ ဘာသာ မခံနိုင် ဖြစ်လို့ ရှုံးဖြစ် ရတာပါ အမေ

ဪ ...
မှန်ပါတယ်ဆိုပေမယ့်
သူများကို ထိခိုက်
နစ်နာစေတာမျိုး
ကျတော့ မကောင်း
ဘူးပေါ့ ...
အဖေ၏ ဩဝါဒစကားနှင့်
ယှဉ်သောစိတ်က ချမ်းမြုံ့ကို
တည့်မတ်ပေးခဲ့ သည် ...
ချမ်းမြုံ့
အဖေ့မှာကို ဘာမှ
စောဒက မတက်ဘဲ
နာခံလိုက် ပါသည်
သမီး
ငါးမကျောင်းဖို့တော့
အဖေ တခြားဟာတစ်ခု
စီစဉ်ပေးမယ် ...

အခုပေါ့ အသချိုး အမြင့် ကြီးမားမှုကို ချမ်းမိ၍ အံ့ဩခဲ့ ရသည် … လမ်းထိပ်တွင် ဈေးနုရော ရှာ၍ ဆိုင်အနံ့လေး ဆောက်ကာ ခွင့်အား ကုန်စုံဆိုင် ဆိုင်ပေ့ ဆိုင်းဘုတ် တင် ဆိုင်ဖွင့် ခဲ့သည် … …

မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် သိက္ခာရှိတယ် ဆိုရင်ပြီ ရတယ် သမီး ... ကဲ ... စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ရောင်းပေတော့
ဟုတ်ကဲ့ အမေ ...
မှတ်ထားသမီး ယောကျာ်း ရိုးရိုးသားသား ချစ်ကြိုက်တာတောင်လိုသူ့ အတွက် အသုံးမကြွား ပါဘူး ...
အမေ့ စကားက ချမ်းမြ့် အတွက် အားဆေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ...
၁၉၀

ဘွားတော်က
ရွှေရောင်
ကောင်းအောင်
ထနေပြဒါးဖြင့်
ချိုက်တာကို
ဖွင့်ထားသော
မြေးက
သစ်ခွလေးကို
သစ်ခက်ဖြင့်
လိုက်စိုက်သည်
သည့်စိုက်တော့
ငါ့မြေးပဲဟာ —
ကြည့်ပါဦး —
မေကြီး
အားကျရမယ်
သားလေး
သားက ပြောသမျှကို
နားလည်သလို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
လုပ်ပြတတ်နေပြီ —
ငါ့မြေးက
စကားတွေ သိတတ်
နေပြီ —

မြစ်ကျွင်မြို့တော့ … လှမ်းပြဲဆိုင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ နိုင်မြဲ က ဖေးစေလိုင်းဆိုင် ဖွင့်သည် …
ထိုဆိုင်တွင် နိုင်မြဲက အိတ်စပ်ပါသော လာဘ်ဘားပေးသည်
သူ့ဆောက်တောင်းဖိုက်ဖွဲ့ နှင့် အာလာဟ် တစ်သိန်းကျော် ပေါ့နော် … မိတ်ဆွေ သွားသလား နိုင်မြဲ …
VAV
ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ ဟုတ်တာ ပြောတာ ညွှာ …
နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြသည်

ခိုင်မြဲက
သားလေးခေါင်းကို
ပွတ်ပေးရင်း
ကျီစယ်သည် ...

ရှိပြီ ...
နင် အခုထိ
မစုံသေးဘူးလား
ဟာ ...
ဘယ်ရှုပ်ပါ့မလဲ ...
စျေးခေါင်းကျိုးအောင်
နင်ပဲ လုပ်သွားတာ
လေ ...
သွား ...
ကောင်စုတ် ...
ကောကျို့ အကြောင်း
မပြောနဲ့

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
လူပျိုဆိုတာ ဥစ္စာငြိတယ်
ဆိုတဲ့ သီချင်းထဲက
လိုပေါ့ဟာ ...
ကျွန်မ
မှတ်သားထား
ပါ့မယ်ရှင်
အိုး... ...
လက်စလက်စကျ
မလှမ်း ဘူးလား
ချမ်းပို့ ...
ရယ်မောနေရှာသူ ချမ်းပိုင့်မျက်နှာလေး
ညှိုးကျ သွားသည် ... ...

မသွေးမိသေးဘူး နိုင်မြ … ငါ့ရင် ထဲမှာ သူ့မှ မရှိ တော့တာ
ချမ်းပုံကို နှုတ်ဆက်ပြီး နိုင်မြ ထွက်သွားသည်
ချမ်းပုံ ငါ သွားပြီ နော် …
ချမ်းပုံ လေဆိပ်ကနေ ဟစ်အော် ပြောလိုက် ချင်သည် … ချမ်းပုံရဲ့ နှလုံးသား ထဲမှာ ဟောဒီက သားလေး ပဲ ရှိပါတယ် … ဟူ၍ …
ကျေးဇူးတင်ပါသည်